

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 11 / CPJ / 29.10.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CPJ\11CPJ\

Fitxer 11CPJ1

XV legislatura · quart període · sèrie C · número 355

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 11, dimecres 29 d'octubre de 2025

Presidència de l'l. Sr. Hugo Manchón García

Sessió 11 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a ****. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Sabrin Araibi Marachi](#), [Alberto Bondesio Martínez](#), [David González Chanca](#) i [Andrea Zapata Alfonso](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ennatu Domingo i Soler](#), [Montse Ortiz i Martí](#) i [Ariadna Urroz Segura](#), pel G. P. de Junts; [Ana Balsera i Marín](#), [Mar Besses Casanovas](#) i [Juli Fernàndez Olivares](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Júlia Calvet Puig](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Maria Pilar Castillejo Medina](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

També hi són presents els membres especialistes de la comissió [Pol Beldomà Díaz](#), [Narcís Junquera Cros](#), [Daniel Sosa Caballero](#), [Ferran Verdejo Vicente](#) i el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de Ferran Piqué i Anguera, president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya, davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre les polítiques de joventut (tram. 356-00874/15).
Judith Toronjo i Nofuentes, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
2. Compareixença d'una representació d'Intercol·legial Jove davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre la seva tasca i les necessitats dels joves professionals (tram. 357-00660/15).
3. Compareixença d'una representació d'Intercol·legial Jove de Professionals de Catalunya davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre la seva tasca (tram. 357-00662/15).
4. Compareixença d'una representació del Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre la seva tasca i les seves funcions (tram. 357-00661/15).
5. Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre la tasca que duen a terme com a professionals d'aquest àmbit (tram. 357-00663/15).

El president

Bona tarda a tothom. Comencem la Comissió de Polítiques de Joventut. En primer lloc, hi ha substitucions per comunicar? (*Veus de fons.*) Sí, diputada Calvet?

Júlia Calvet Puig

Sí, durant aquesta comissió David Parra substituirà Santiago Acosta.

El president

Perfecte, sí. Grup Mixt?

Rosa Maria Soberana i Bonet

Sí, gràcies, president. Substituiré la diputada senyora Orriols.

El president

Perfecte. Alguna substitució més? *(Pausa.)* No, d'acord.

**Sol·licitud de compareixença de Ferran Piqué i Anguera,
president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de
Catalunya, perquè informi sobre les polítiques de joventut**

356-00874/15

Passem a la votació del primer punt de l'ordre del dia, que és la sol·licitud de compareixença de Ferran Piqué i Anguera, president de la Comissió de Joves del Col·legi d'Economistes de Catalunya. Podem aprovar-ho per assentiment? Sí? *(Pausa.)* Perfecte. Donem per aprovat aquest punt.

I aturem la sessió dos minuts i comencem amb la primera compareixença.

(Pausa llarga.)

Fitxer 2

El president

Bona tarda.

**Compareixença d'una representació d'Intercol·legial Jove per a
informar sobre la seva tasca i les necessitats dels joves
professionals**

357-00660/15

Donem la benvinguda al senyor Alexander Salvador, en representació d'Intercol·legial Jove a la Comissió de Polítiques de Joventut. Li comento que té un temps total màxim de vint minuts i després els grups podran plantejar preguntes durant cinc minuts cadascun. I acabarem amb una segona intervenció seva de deu minuts per respondre a les qüestions que s'hi hagin comentat. Té la paraula, quan vulgui.

Alexander Salvador (President Intercol·legial Jove de Professionals de Catalunya)

Moltes gràcies, il·lustríssim president de la Mesa, il·lustríssims diputats del Parlament de Catalunya. Gràcies per donar-nos la paraula. Avui comparec com a president de la Intercol·legial Jove de Professionals de Catalunya, una associació professional nascuda per unir els esforços dels joves professionals de més de cent col·legis professionals del territori. Això és des d'advocats, economistes, metges, arquitectes, infermers o altres professions que podem tenir en el nostre país.

En total, la Intercol·legial a nivell macro engloba més de cent corporacions i més de dos-cents mil professionals de tot el país. En aquest sentit, la Intercol·legial Jove va néixer el 2004, des de converses prèvies el 2023, amb la intenció d'unir esforços pel que fa a tot el que són les joventuts dels col·legis professionals. En aquest sentit, la Intercol·legial Jove, només a efectes exemplificatius, funciona a través d'una presidència i unes vicepresidències, que representen les principals sectorials en les quals hi ha representació col·legial.

D'una banda, podem tenir una sectorial d'acció social, ensenyament, humanitats o, per exemple, sectorials d'enginyeria, d'economia, ciències de la informació, salut o la pròpia jurídica. En aquest sentit, la Intercol·legial Jove neix davant d'un repte i davant d'unes problemàtiques que té la societat d'aquest país. Bàsicament, respecte a un tema econòmic i pel que fa a un tema social, des del punt de vista d'envelliment de la societat i també de les professions.

Des d'un punt de vista econòmic, he d'assenyalar que els joves professionals o els professionals representen un vint-i-vuit per cent de l'ocupació d'aquest país. Això és una generació de més del quaranta-set per cent de l'IRPF que es genera, només a Catalunya. Per altra banda, podem dir que l'activitat professional de les professions, com he apuntat abans, implica fins a un quaranta per cent de les remuneracions salarials. És a dir, quatre de cada deu són professionals a Catalunya. I així mateix implica, per una altra banda, fins a un trenta-cinc per cent de rendes d'autònoms.

A nivell gràfic, això vol dir que un de cada tres treballadors a Catalunya són professionals. És a dir, són metges, són arquitectes, són advocats, són periodistes, són politòlegs o qualsevol altra professió reglada. I només aquest terç de la societat

en actiu, la societat professional, genera fins al quaranta-set per cent de l'IRPF. És a dir, quasi dues quarts parts de l'IRPF en el nostre país.

Què implica això? Això implica que al final, des d'un punt de vista de política juvenil, ens hem de començar a fixar, i això és un dels reptes que plantejaré en aquesta compareixença, com les polítiques públiques de joventut afecten els joves professionals. Perquè aquí tenim, per una banda, un gran pes econòmic del que és l'activitat professional i, per contra, el que té aquest país és un problema d'envelliment, un problema d'envelliment de les professions i un problema de canvi de paradigma del que és l'ocupació i del que és, bàsicament, la intenció d'accés al mercat, al treball i, bàsicament, de la dedicació professional que vol tenir la joventut d'aquest país.

A nivell de dades que tenim des de la Intercol·legial, podem dir que fins al trenta-vuit per cent de catalans tenen més de cinquanta-cinc anys. És a dir, quasi el quaranta per cent de professionals d'aquest país tenen més de cinquanta anys, estan cada vegada més a prop de la jubilació. I, per contra, el relleu generacional es troba per sota del quinze per cent. És a dir, només el quinze per cent de joves professionals té menys de trenta-cinc anys. Tenim, per una banda, una piràmide totalment invertida. Cada vegada tenim menys joves i els joves que es volen dedicar al món professional cada vegada són menys.

Per tant, tenim professions que realment presten un servei públic que cada vegada tenen menys relleu generacional. Aquí en parlem, torno al mateix, infermers, parlo de metges, per tant, hauríem de començar a plantejar-nos polítiques específiques, ja abordaré aquest tema més endavant. Metges, periodistes, cada vegada tenim menys professionals, més envellits, i això en els pròxims anys tindrà no impacte només a nivell de societat, sinó un impacte econòmic a Catalunya.

D'aquí neix aquesta..., la Intercol·legial Jove, emparada en la Intercol·legial professional, a nivell macro, representada per tots els presidents o degans dels col·legis professionals, més de cent, amb una clara idea, plantejar-nos quina Catalunya volem en els pròxims anys. Si volem una Catalunya impulsada per noves feines, com podríem dir la d'influenciadors, tiktokers o altres, pseudo professions, perquè últimament sembla que qualsevol amb un micro i una càmera es pot dir

periodista, o volem una Catalunya de veterinaris, d'arquitectes, d'economistes, de periodistes, de psicòlegs, és a dir, una Catalunya professional i de professions. Aquesta és la idea que té la Intercol·legial Jove, defensar i propugnar una Catalunya professional i de professions.

Com ho volem fer? Bàsicament treballant amb dos eixos. El primer, establint accions conjuntes internes a nivell dels propis col·legis professionals en el sentit de..., al final, el que volem és que tots aquests col·legis, que potser tenen una població més envellida, tenen una certa més debilitat, puguin treballar conjuntament amb altres col·legis, potser amb una salut més de ferro a nivell poblacional, per seguir impulsant i permetent aquest relleu generacional.

Perquè no m'agradaria que el dia de demà, d'aquí a vint anys, potser no tinguéssim cert col·legi de l'àmbit sanitari, que és realment el que protegeix que els ciutadans rebin una atenció de qualitat, una atenció deontològica i, davant de qualsevol actuació que pot implicar una irregularitat, és el col·legi professional el que s'encarrega per vetllar, no pels drets que també dels professionals, sinó dels nostres conciutadans. I, per altra banda, més enllà d'aquest punt de vista més *indoor*, treballem de portes enfora per impulsar de manera conjunta el món professional.

Com volem fer això? Bàsicament amb tres línies. La primera, propiciant la visibilitat i la promoció als joves professionals, ja abordaré això al final de la meva intervenció, generant col·laboracions entre professions diferents, que al final comparteixen tots la mateixa problemàtica, és a dir, accés a l'habitatge, l'emancipació..., tots patim les mateixes problemàtiques.

I, per últim, generar aquest debat de les idees, és a dir, posant a la taula, com ho estem posant ara, la problemàtica que realment té un aspecte associatiu professional més enllà d'un aspecte associatiu juvenil, que ara hi entrarem més a fons. En aquest sentit, l'associació Intercol·legial Jove, el que pretén treballar, és sobretot en dos eixos amb vosaltres, amb aquesta Comissió de Polítiques de Joventut, amb Govern, Direcció General de la Joventut, bàsicament en dos eixos que es centren a canviar el prisma que té la política d'aquest país, deixar de parlar moltes vegades d'un associacionisme juvenil per començar a parlar d'un associacionisme jove professional.

No estic parlant de negar un prisma, sinó d'obrir-lo, de començar a tenir unes noves perspectives, de començar a pensar en què els joves tenen unes necessitats, però els joves que treballen, que emprenen, que volen aixecar la persiana cada dilluns també tenen necessitats, que també, per exemple, s'haurien de reflectir al Pla de Joventut. Un pla que m'agrada sempre revisar amb els anys i veure si realment hi podem treballar, és una de les converses que teníem pendents l'anterior legislatura, no va poder ser per motius que tots vostès coneixen, senyors diputats, però crec que en aquesta legislatura podríem revisar i asseure'ns a parlar en aquests dos camins.

El primer, revisant les pròpies polítiques de joventut, perquè quan jo reviso el Pla Nacional de la Joventut, veig, per exemple, que tenen quatre eixos, quatre grans reptes molt importants, la independència juvenil, el benestar i la qualitat de vida, la participació i el protagonisme jove, l'equitat i la inclusió jove, però jo em plantejo, i l'accés al món laboral?, és només un subrepte de la independència juvenil? Realment, no ens hauríem de plantejar de manera molt més important l'accés al treball, més enllà de la independència?

En aquest sentit, també revisant el pla juvenil, jo crec que pot servir, després al torn de paraules, per abordar-ho de manera molt més concreta amb vostès, senyors diputats, quan torno a revisar aquest apartat de treball de qualitat del Pla Nacional de Joventut, es parla sempre de millor orientació i acompanyament a les persones joves perquè s'incorporin al món laboral. Sé que aquest és un pla nacional de màxims, que es posem d'aterrar, i aquí m'agradaria parlar més endavant.

Des de la Intercol·legial Jove, el que venim a oferir-vos és una visió diferent, una visió existent també en la societat, una visió més enriquida, que al final el que us venim a explicar i volem explicar-vos en aquesta comissió, o als grups parlamentaris quan vulgueu, és quina és la problemàtica, per exemple, que tenen els advocats, que és la problemàtica que tenen els metges, la que tenen els arquitectes o la que tenen els periodistes. Per exemple, advocats, potser vostès, senyors diputats, tenen la visió aquesta totalment..., pròpia de la televisió, però els meus companys, que ens acompanyaran després a la següent intervenció, us explicaran una realitat real, amb números que hi ha actualment.

Aquí potser el que ens hauríem de plantejar són polítiques pròpies, destinades només a aquest col·lectiu, o només al col·lectiu dels metges, o dels arquitectes, o potser al col·lectiu dels periodistes, dels quals estic segur que vostès saben quina és la situació de precarietat,

Aquesta és la intenció de la Intercol·legial, defensar el món col·legial, tenir en compte l'impacte que té en l'economia d'aquest país i ajudar-los a vostès perquè treballin amb millors polítiques públiques, les destinades als joves, molt més precises i que tinguin en compte la idiosincràsia dels joves professionals. En aquest mateix sentit, –i no hi entraré molt més–, al final, quan parlem de les polítiques públiques i del Pla Nacional de Joventut, el que a vostès els demano, i m'agradaria asseure'm sempre amb els diferents grups parlamentaris, és abordar dues coses.

En primer lloc, que es doni més participació i protagonisme a l'associacionisme professional jove, més enllà de l'associacionisme juvenil. No demano un canvi de prisma, sinó ampliar el que actualment tenen. I en segon lloc, que valorin la participació d'altre associacionisme jove professional en els òrgans de consultes, de decisió d'aquest pla nacional o de qualsevol política pública destinada als joves que vostès vulguin plantejar.

Perquè al final, si només enfoquem les nostres polítiques en un sector molt específic d'associacionisme juvenil, el que estem deixant és totalment a l'arbitri de la pròpia societat civil la regulació i l'enfortiment d'uns col·legis professionals des dels seus inicis, des dels seus eixos, fins al moment que realment tinguin un impacte molt major, molt més acusat, en el que és el dia a dia de la societat. Em preocuparia molt que polítiques molt centrades només en un aspecte juvenil no tinguin en compte les problemàtiques que, per exemple, tenen els metges, amb les problemàtiques que tenen a nivell de places universitàries, el problema que tenen els advocats, el problema que tenen els periodistes, en els quals encantat d'entrar-hi més a fons en allò que vostès considerin.

En aquest sentit,...

Fitxer 3

la intervenció d'avui és, bàsicament, explicar-vos què és la Intercol·legial Jove, explicar-vos en què volem treballar, en què estem treballant, en els estudis en els quals estem treballant per oferir-vos més informació, més radiografia, més dades numèriques, empíriques, que us puguin servir per establir polítiques de joventut molt més aterrades, dissenyades pel que és tot l'espectre del món professional de la nostra societat. Això, tenint en compte que apostant pel món professional aposten per l'economia d'aquest país.

I intento sempre ser breu, és cosa de deformació professional, així que li passo la paraula al president de la Mesa.

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara donarem la paraula als diferents grups parlamentaris i començarem pels grups que van sol·licitar la compareixença, que en aquest cas són, per ordre de registre, Junts i PSC. Comencem per Junts i té la paraula la seva portaveu Ariadna Urroz.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. Moltíssimes gràcies Àlex Salvador per fer aquesta compareixença en nom de la Intercol·legial Jove. Sempre és un plaer poder-te escoltar parlant de les polítiques de joventut en l'àmbit dels col·legis professionals i, per tant, avui ha sigut un dia més de poder escoltar tot aquest bagatge i agrair-vos i reconèixer la gran tasca que feu també des de la Intercol·legial i també des dels col·legis.

Sabeu que des de Junts per Catalunya i la JNC, nosaltres sempre hem tingut un compromís ferm amb la Intercol·legial. De fet, gairebé diria que l'hem tingut abans que la Intercol·legial es formés pròpiament el 2024. Participa també en tots els actes que heu organitzat. Penso en el debat que va obrir en el Col·legi d'Economistes fa poc sobre l'emancipació juvenil, que va ser un gran acte molt important, obrint aquest prisma que tu mateix comentaves.

I, fins i tot, sabeu el compromís que tenim quan nosaltres mateixos, a vegades els mateixos diputats hem tingut la sort de poder participar dels col·legis professionals i

fer-ho en aquesta clau jove que demostra encara més aquest compromís que tenim amb el que vosaltres veniu a exposar avui i aquesta mà estesa absolutament en tots els temes que avui abordarem en aquesta comissió. Per tant, per endavant aquest compromís que, evidentment, hem mantingut fins a dia d'avui i que seguirem mantenint.

Per nosaltres és molt important poder donar veu aquí, al Parlament de Catalunya, a la Intercol·legial Jove perquè, com parlàvem –i tu mateix t'hi referies en la intervenció–, de joves organitzats, al final la Intercol·legial no deixa de ser això. Pot ser d'una altra manera, com ho veníem reconeixent o venien tradicionalment aquí al Parlament a donar veu, però és evident que els joves professionals que s'agrupen en col·legis per defensar els seus interessos, els interessos de la seva professió i els interessos i les necessitats que tenen en el seu dia a dia, és evident que això també és jovent organitzat i que, per tant, des d'aquí, en aquesta cambra, la nostra responsabilitat és també donar-vos veu, evidentment, però a la vegada també estar a l'alçada i de tenir-vos en compte.

Perquè no és només venir a comparèixer aquí a la Comissió de Joventut del Parlament, sinó que també és tenir-vos en compte, com bé comentàveu, quan també des del Govern, des del Parlament, des que tenim aquests instruments per abordar les polítiques de joventut d'aquest país, aquests instruments normatius com el Pla Nacional de Joventut de Catalunya, en el que necessàriament vosaltres sou una part del jovent de Catalunya i, per tant, cal que estigueu reflectits en el mateix.

Comentaves al llarg de l'exposició que no vau poder participar de l'elaboració del mateix. Nosaltres també, en la passada compareixença de la consellera aquí, en aquesta comissió, vam voler posar en valor també això, que per nosaltres era un greuge que els col·legis professionals joves no haguessin pogut ser partícips d'aquest procediment d'elaboració del Pla Nacional de Joventut de Catalunya, que ha portat molts anys, des del 2022, que es van iniciar els tràmits, fins al 2025, que el vam aprovar definitivament. I, per tant, en aquests tres anys ens sap molt de greu que la vostra veu no hagi pogut ser incorporada.

Crec que també a la passada legislatura, amb la diputada Judith Toronjo, es va fer molt d'èmfasi en aquest aspecte, i per nosaltres és evident que hagués enriquit molt

més aquest Pla Nacional si haguéssim tingut en compte la vostra visió. Evidentment, aquest Pla Nacional té en si mateix molts reptes, és evident que sí, i una d'aquestes potes, que és el seu desplegament, el Govern va aprovar aquest Pla d'Actuacions, que desplega aquest Pla Nacional de Joventut el passat –si no m'equivoco–, 2 de setembre del 2025. Per tant, hi ha un primer desplegament d'aquest Pla que regeix els anys 2023-2026. Per tant, també amb efectes retroactius, que vostè que és advocat també entendrà una mica l'estranyesa d'aprovar normativa amb caràcter retroactiu.

Però és evident que, de cara al proper Pla d'Actuacions que regirà el 2027-2030, per nosaltres és absolutament fonamental que es pugui tenir en compte justament la veu dels col·legis professionals joves en aquest Pla d'Actuacions, que justament ha de venir això, a desenvolupar aquest Pla Nacional de Joventut.

Vaig ràpid, perquè m'estic menjant el temps. Per nosaltres, com he comentat, la necessitat que vosaltres reculli des de la Intercol·legial de manera transversal de tots els joves és una cosa que a nosaltres ens interpel·la directament, perquè el que tenim molt clar és que ser jove professional no es pot convertir en ser jove precari, ni hi ha d'haver aquesta correlació entre els dos termes. I que la Intercol·legial pugui fer aquest traç gruixut, és a dir, d'agafar d'aquestes necessitats conjuntes entre tots els col·legis professionals, que després, com bé comentaves, es declinen en cada un dels seus col·legis les necessitats específiques de cada col·lectiu, és quelcom absolutament imprescindible.

Per tant, també celebrem avui que després d'aquesta mirada gran que avui ens oferi des de la Intercol·legial, tinguem la mirada concreta de cada un dels col·legis, com és el cas del Col·legi d'Advocats.

Coincidim que els col·legis professionals són una peça fonamental del teixit productiu català, això és absolutament també una peça clau per nosaltres i ens preocupa molt aquest relleu generacional. I en aquest sentit venim a celebrar que iniciatives com la Intercol·legial vingui justament a combatre això, a fer xarxa entre els joves, que col·laborin entre ells, obrir un debat, un espai de reflexió, que justament busca això, que els joves s'impliquin.

I en aquest sentit sí que els hi volia adreçar una pregunta, si vosaltres a nivell d'Intercol·legial, que agrupeu tant col·legis professionals de col·legiació obligatòria i altres col·legis professionals que no tenen aquesta col·legiació obligatòria, si a nivell de participació de persones joves, justament per revertir les incerteses, els canvis de la seva professió, si veieu que això implica, en funció de si la col·legiació és obligatòria o no, i si creieu també en els darrers anys que hi ha hagut una davallada o algun canvi respecte la mateixa participació dels joves.

I acabo donant-vos, com deia, les gràcies per tota la feina que feu, i posant-nos, com sempre, a disposició per part dels Junts per Catalunya per recollir totes les vostres propostes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara passem al torn del Grup dels Socialistes i té la paraula la diputada Andrea Zapata, quan vulgui.

Andrea Zapata Alfonso

Bona tarda. En primer lloc, agrair-li al senyor Salvador que hagi vingut a fer-nos l'exposició que ens ha fet, que ja ens hem reunit alguna vegada, i la veritat és que la tasca que fan és una tasca molt generosa també i que ajuda molt els col·legis professionals de Catalunya.

Jo crec que coincidim en el diagnòstic. A més, esteu treballant en l'estudi socioeconòmic, que crec que també ens serà molt útil. Ja ho hem parlat reiterades vegades, que crec que el diagnòstic que feu és molt útil també pel treball que s'ha de fer des del Govern de Catalunya. Jo, ara, mentre escoltava, he fixat el que jo crec que serien els tres subjectius que tenim en aquesta matèria, que seria, el primer de tot que crec que hem de fer és escoltar, és escoltar els joves professionals com vosaltres, que és el bàsic per poder desenvolupar polítiques útils, eficients i professionals.

Per això és tan important que, per exemple, esteu aquí avui, que feu l'estudi que esteu fent, que ens expliqueu tot el que ens expliqueu i també que assumim i que afrontem, que em sembla que és molt interessant el que comentàveu del tema de la

precarietat, perquè molts col·legis professionals, molts professionals joves pateixen una precarietat que, vista des de fora, des d'una perspectiva més superficial, moltes vegades no és el que sembla. I al contrari, justament els joves advocats, per exemple, l'altre dia també ens vam reunir amb ells, pateixen molta precarietat i hem de fer un acompanyament. I per poder fer-ho, el primer que hem de fer és escoltar-vos.

I també, el segon objectiu que crec que tenim, precisament, o com hauríem de continuar treballant, és afrontant les polítiques de joventut d'una manera més transversal, també fèieu referència. Crec que hem d'enfocar les polítiques de joventut i, sobretot, les polítiques laborals des d'una perspectiva molt més enllà de l'empresa o de la joventut. Per exemple, es parlava també de salut mental. Hi ha estudis que diuen que el seixanta-dos per cent dels joves professionals declaren haver patit ansietat laboral.

Realment, el tema de la salut mental és un problema molt seriós que pateixen, i sobretot també els joves professionals que estan en els diferents col·legis i que hem de treballar i que, de fet, ja s'està treballant, per exemple, amb psicologia gratuïta a menors de trenta-cinc anys i que ja s'estan desenvolupant polítiques per poder fer aquest tipus d'acompanyament. Però també polítiques com l'habitatge, que és una de les prioritats principals d'aquest Govern, perquè està clar que, si no tens un habitatge digne, és molt difícil poder desenvolupar també la teva carrera professional amb dignitat.

I una altra qüestió que crec que també és molt important i a la qual s'ha fet menció moltes vegades és la infraqualificació dels llocs de treball, no la sobrequalificació dels professionals, sinó que precisament el problema té més a veure amb els llocs de treball com a tal, que moltes vegades estan infraqualificats, i hem de treballar per poder revertir això i que les oportunitats que se li donen als joves des d'una perspectiva laboral siguin dignes i s'adaptin al talent i a la qualitat que tenim, perquè realment a Catalunya tenim molts joves professionals que haurien de tenir segurament millors condicions, i en això també estem treballant.

I ja, per acabar, jo crec que l'últim objectiu, el gran objectiu, és que hem de ser ambiciosos, hem de ser positius, hem de desenvolupar polítiques des d'una

perspectiva absolutament professional i seriosa. Tenim un futur que jo crec que és il·lusionant. Jo, per exemple, treballo molt les polítiques en matèria de transició ecològica. Ostres, aquí vindran moltes oportunitats i necessitarem gent jove que estigui preparada i que hem d'acompanyar i que haurem de tenir preparades per tots els canvis que venen amb una perspectiva que sigui realment ambiciosa.

I per això hem de ser seriosos i hem de tenir una mirada mitja i llarga i crec que ens estem preparant per això. Jo només volia fer una pregunta, que és com creieu que podríem vehicular la vostra experiència, que crec que ens resultarà molt útil, i les vostres propostes d'una manera útil també, perquè les puguem treballar i les puguem transformar en polítiques reals, també des del Govern de la Generalitat.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el seu especialista, el senyor Marc Martínez. Quan vulgui.

Marc Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. En primer lloc, agrair-li la compareixença al senyor Salvador i sobretot també, no només per haver vingut avui aquí a la Comissió de Polítiques de Joventut a exposar totes les qüestions i totes les problemàtiques i tots els reptes que ha exposat, sinó també, d'alguna manera, per la tasca que fan representant tants i tants professionals del nostre país.

En primer lloc, ha apuntat alguns reptes, ha parlat de les dificultats de l'accés a l'habitatge de les persones joves, de l'envelliment també d'algunes professions i també de les condicions precàries de les persones joves. Són preocupacions compartides i per això també creiem que és més important que mai la seva compareixença. Des de fa molts anys, el poder adult s'ha entestat a dir-nos que som la generació més preparada de la història i ens han venut que podem aconseguir totes les fites que nosaltres vulguem si treballem molt i molt dur, però a l'hora de la veritat el que veiem és que el principal motiu de riquesa al nostre país és l'herència familiar i que la gran majoria de joves que s'esforcen molt, molt, molt no ho fan per enriquir-se, sinó que ho fan sobretot per poder arribar a final de mes.

Vostè representa molts sectors laborals diferents i molts joves treballadors, ha parlat de dos-cents mil treballadors, em sembla una xifra impressionant, i des del Jovent Republicà compartim que la unió fa la força i que per això és més important o és molt important col·legiar-se per poder donar una millor resposta a totes les problemàtiques que ha apuntat.

La gran majoria dels joves que representen com a Intercol·legial tenen una característica comuna, que és la precarietat laboral. Una precarietat laboral sense precedents, que comporta que molts joves hagin de fer moltes hores per un salari molt miserable i pagant lloguers desorbitats, que el que fan és que al final no tinguem gaires perspectives de futur. Llavors, jo el que volia és plantejar-li tres preguntes. En primer lloc, ha apuntat que una de les mancances del Pla Nacional de Joventut actual és que no parla de l'accés al mercat laboral, o almenys que no ho fa de manera tan explícita com hauria.

Llavors li volia preguntar quines polítiques públiques creu que s'han d'impulsar per tal que els joves, quan entren al mercat laboral no ho facin amb unes condicions laborals de misèria, amb uns sous de misèria, i sobretot com ho intenten arreglar des de la Intercol·legial.

També si creu que les condicions laborals precàries a les que m'estava fent referència i amb les que treballa la majoria dels joves són per culpa d'un sistema que és el sistema capitalista, que engreixa els beneficis de les grans empreses, de les grans multinacionals, mentre cada vegada empobreix més la classe treballadora, i en especial el jovent de la classe treballadora.

I després també li volia preguntar una altra cosa més relacionada no tant amb les qüestions de l'accés al mercat laboral, sinó en la qüestió lingüística, perquè és evident també que vivim en una situació al nostre país, una emergència lingüística abismal i li volia preguntar sobre com veu l'ús de la llengua catalana en els entorns laborals, tenint en compte això, que la llengua catalana està en perill i que necessitem salvaguardar-la en tots els àmbits, també en l'àmbit laboral.

Moltes gràcies.

Fitxer 4

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular té la paraula el seu portaveu, el senyor Pau Ferran.

Pau Ferran Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president. Donar la benvinguda al Parlament de Catalunya al senyor Alexander Salvador i donar les gràcies a la Intercol·legial Jove per ser avui aquí i per donar veu a tots els joves professionals de Catalunya. Sovint quan ens referim als joves professionals ens referim al talent, a l'esforç, al compromís, però també a una realitat que a nosaltres ens preocupa molt i és que a Catalunya massa sovint ser jove i voler treballar i voler prosperar s'ha convertit en un obstacle, i no pas és per la falta de ganes o de preparació dels joves, sinó per culpa d'un sistema que moltes vegades complica el que hauria de facilitar.

És que, per posar un exemple, Catalunya és la comunitat autònoma amb més impostos propis de tot Espanya i això és, evidentment, una barrera directa per milers de joves que volen créixer, que volen estalviar, que volen comprar un pis o emprendre i construir un negoci propi. Perquè sempre abans d'avançar o invertir cal fer el «passi per caixa», el passi per caixa de l'Administració i, òbviament, pagar impostos és necessari pel manteniment dels serveis públics, però no es pot convertir en un fet confiscatori, perquè això el que fa és ofegar qualsevol oportunitat dels joves a voler créixer i a voler prosperar.

I, en moltes ocasions, parlant amb autònoms, amb assalariats, amb emprenedors, tots comparteixen la mateixa sensació i és que treballar molt no sempre serveix per avançar, perquè la càrrega fiscal i la burocràcia ho frenen tot. Nosaltres creiem que és una qüestió que hem de canviar, i nosaltres tenim claríssim que la millor política pels joves no són les subvencions, sinó les oportunitats. I per això creiem que cal donar suport als professionals joves que també defenseu des de la Intercol·legial.

I per això nosaltres pensem que la Intercol·legial ha de formar part, evidentment, de l'elaboració dels plans nacionals de joventut, perquè no és comprensible que s'elabori un pla de joventut sense comptar amb els professionals joves, que són els

que treballen, els que emprenen, els que es deixen la pell per fer créixer la Catalunya del present, sinó també la del futur, perquè en moltes ocasions ens referim a l'associacionisme juvenil i estem parlant sempre d'un tipus d'entitats i d'associacions molt determinades. I com vostè bé ha esmentat, senyor Salvador, l'eix central de les polítiques de joventut haurien de passar –sobretot–, per l'accés al món professional.

I és que Catalunya creiem que ha de tornar a ser un lloc on treballar, esforçar-se i voler prosperar ha de valer la pena. I per això necessitem un canvi de rumb, perquè la realitat és que mentre hem estat enquistats en moltes ocasions en debats totalment estèrils aquí a Catalunya, la realitat és que molts joves catalans se'n van a viure a Madrid o altres comunitats autònomes de l'Estat o inclús a nivell internacional, on és molt més fàcil viure i treballar. I crec que aquest és realment el repte que ens hem de plantejar i que hem d'afrontar.

I nosaltres ho tenim molt clar. Nosaltres estem per donar suport a aquells joves que volen treballar, que volen emprendre un negoci, que volen formar una família, i sobretot que vulguin construir un futur de vida a Catalunya sense haver de marxar a altres llocs.

Per tant, agrair de nou a la Intercol·legial Jove per posar sobre la taula la realitat dels professionals joves de Catalunya. Ja sabeu que en el Partit Popular hi trobareu sempre un aliat i que podeu comptar amb nosaltres per fer polítiques útils, reals i valentes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, aquí té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. En primer lugar, agradecer su comparecencia en el día de hoy y su explicación. Y bueno, hablar de trabajo y de juventud siempre es una buena ocasión, no sólo para hablar de cifras, más allá de las que usted ha comentado, y de estadísticas, sino también de hablar de la frustración y la fuga de talento que

tenemos constantemente aquí, en Cataluña y que lo que hace es obligar a los jóvenes que tienen una formación a trabajar en otro lado y no en su tierra.

Que la juventud española es la generación más preparada, como usted ha dicho también, ha dicho que hay mucha gente que está colegiada, es decir, eso conlleva una formación brutal, bestial, y además a día de hoy que si tenemos idiomas, que si tenemos trescientas carreras, que si tenemos trescientos masters..., es decir, es una obviedad que somos una de las generaciones más preparadas de la historia y, por tanto, estamos listos para emprender grandes proyectos.

Pero todo esto no es suficiente, es decir, resulta que hace unos años el esfuerzo..., nadie les regalaba nada a nuestros padres, ¿eh?, pero con todo el esfuerzo que ellos labraban con una carrera o lo que fuera, podían llegar a tener un trabajo, un trabajo con un salario digno, poder en este sentido formar una familia, tener una casa y, por tanto, labrarse un futuro. El problema actual es que ni con esfuerzo podemos acceder a un futuro digno. ¿Pero cuáles son las dos grandes losas que nos impiden a nosotros, a los jóvenes, avanzar?

En primer lugar, el paro juvenil crónico, que a pesar de lo que digan los gobiernos socialistas hay paro juvenil, de hecho, somos, España es el país con mayor tasa de paro juvenil de toda la Unión Europea, y un país sin trabajo es un país que pierde su talento. Y la segunda, los contratos basura, es decir, no puede ser el mileurismo un lujo a día de hoy. Trabajos con contratos a tiempo parcial forzosos, becas eternas y todo esto lo que hace es generar aún más precariedad. Y la culpa tiene nombres y..., los culpables tienen nombres y apellidos, es decir, gobiernos socialistas y separatistas que han estado muchos años mirando para otro lado y no centrándose en lo que tendría que haberse centrado.

El acceso a un futuro digno se ha convertido por tanto en una carrera de obstáculos y normalmente en esta carrera de obstáculos encontramos como cuatro grandes bloques de carácter ideológico, impulsados por el separatismo y la izquierda. En primer lugar, el bloque fiscal y el burocrático, en el que se ponen muchísimas trabas burocráticas y fiscales que parece ser que, a los gobiernos, a los sucesivos gobiernos no les interesa que la gente prospere, no les interesa que haya autónomos. De hecho, los tertulianos de la izquierda ya lo han dicho, que no les

interesa que haya autónomos y eso es un problema, un problema para los jóvenes que quieren iniciar su futuro laboral y que quieren en este caso ser autónomos.

El segundo tema, como hemos dicho, el tema de la vivienda, que como ya sabemos el problema laboral no se entiende sin hablar del problema de la vivienda en el sentido de que tú puedes ganar un salario, pero si tienes que dedicar el setenta y cuatro por ciento del sueldo a un alquiler, pues va a ser que no podemos tener una vida normal. Y decía la diputada del Partido Socialista el tema de la vivienda y tal, pero bueno, señores socialistas, en Cataluña la injerencia de la Generalitat ha aumentado todavía más la precariedad en este sentido, ha reducido aún más la oferta y ha disparado todavía más los precios.

Luego, otro punto es la inseguridad, donde hay delincuencia pues no se puede poner un negocio, no se puede prosperar.

Y un punto en el que sí que me quiero hacer hincapié, en el que usted, por ejemplo, ha hablado de envejecimiento como un problema de..., bueno, de que no sé el dato que usted ha comentado, pero que hay un problema con el tema del envejecimiento de la población, pero claro, no habla también de otro problema que es el tema de la inmigración. Es decir, tenemos a día de hoy un mercado laboral que es totalmente obsoleto, porque se disputa la misma oferta que hace unos años con una demanda que está totalmente disparada, o al menos que es una oferta que no crece al ritmo que lo hace la demanda. Esto es por culpa de la inmigración masiva e invasiva, que lo que hace es, en este caso, explotar nuestro mercado laboral y disparar todavía más la demanda.

Esto provoca que lo que antes, los trabajos que había antes se disputaban entre catalanes, ahora también se tienen que disputar entre los inmigrantes, ya sea de renta baja o de renta alta, que ya sabemos por donde van algunos, pero lo que no podemos permitir es que entre un solo inmigrante más cuando tenemos a un solo español que, por ejemplo, está en el paro o, por ejemplo, tiene que irse fuera a buscar un trabajo. Tenemos la obligación y es que es nuestro deber hacer que todos aquellos jóvenes que se han ido en busca de un futuro lo encuentren de nuevo aquí, en Cataluña y que vuelvan, y para eso nosotros siempre hablamos del criterio de

prioridad nacional, que no es un odio hacia los de fuera, sino que es un amor hacia los de dentro en el sentido de oye, primero que vayan los catalanes.

Dicho esto, le formulo dos preguntas en relación a esto y es, ¿qué valoración hace usted sobre el coste de la inmigración en nuestro mercado laboral? y ¿qué opinión tienen ustedes sobre el criterio de prioridad nacional que tanto remarcamos en VOX?

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula el seu especialista, Arnau Morales, quan vulgui.

Arnau Morales

Gràcies, president. En primer lloc, des del grup dels Comuns, volem agrair la presència, tant de la Intercol·legial Jove de Catalunya com del seu compareixent, el senyor Salvador, i posar en valor la tasca que realitzen donant veu a tants joves professionals que formen part del present del nostre país. Compartim en línies generals el diagnòstic plantejat pel compareixent i volem posar en valor aquest tema, que sovint parlem de joventut com a expectatives, però hem de parlar com si fos una etapa de preparació per un futur que ens arribarà en algun moment, però les persones que representen la Intercol·legial Jove ja formen part del sistema i ja l'estan sostenint, estan als hospitals, als centres educatius, estan als jutjats, estan als hospitals, estan als centres d'atenció primària i estan sostenint el sistema.

Som una generació formada, compromesa i amb ganes de transformar la realitat, però que massa sovint ho ha de fer en condicions de precarietat i en condicions molt dures. Tenim una primera barrera d'entrada que són les dificultats d'accés, ja que tenim una formació específica que és necessària per garantir la qualitat de la professió, però hi trobem manca de beques, incertesa els primers anys d'exercici i després trobem pràctiques sense remunerar, salaris baixos, llargues jornades i manca de conciliació.

I aquests factors, aquestes qüestions que comentem precisament és un dels motius que inclinen la balança en contra del relleu generacional, que és un dels motius més preocupants del relleu generacional i del futur de les professions col·legiades. Això

es pot traduir en dues qüestions bàsicament, que és, una, la manca de professionals en uns anys, o bé que encara hi hagi professionals però, degut a aquesta davallada del nombre de professionals, ho hagin de fer amb una sobrecàrrega de la seva professió, en pitjors condicions i, per tant, això acabi repercutint en la qualitat del servei prestat per aquests professionals. I això, al final acaba generant un cicle pervers.

És a dir, es demana experiència a qui tot just comença, es premia la resistència per sobre del talent i es penalitza la vocació de servei amb precarietat. De fet, fa uns anys ens deien que s'hi estudiaven molt, molt, es parlava uns quants idiomes i si ens esforçàvem i treballàvem moltes hores trobaríem l'anelada estabilitat laboral i les bones condicions laborals. Però hem descobert que era mentida. Precisament això que diem, el que comentàvem, la impossibilitat d'accés al treball o la impossibilitat d'accés a l'emprenedoria és part del procés d'emancipació i hem d'actuar per afavorir les condicions laborals dels joves professionals i també les possibilitats dels emprenedors, però aquest no és l'únic eix a valorar quan parlem d'emancipació.

Hem de tenir en compte l'habitatge, perquè si nosaltres treballem perquè els joves professionals tinguin les condicions dignes a l'inici de la seva activitat professional però aquestes condicions acaben sent absorbides per un increment ingent del cost de la vida, del cost de l'habitatge, doncs poc hi farem, poc sentit té atendre només una part de la problemàtica sense atendre l'altra, i per tant estic molt d'acord i des del Grup de Comuns estem molt d'acord amb aquesta interpretació.

Una altra qüestió que s'ha posat sobre la taula, i crec que tots els grups hem estat d'acord, és la necessitat d'incloure l'associacionisme professional dins del que és l'associacionisme juvenil. Evidentment, hem d'incorporar aquesta visió transversal, hem de fer aquest acompanyament des del que ve sent la part de joves estudiants a joves adults treballadors, que creiem que és una fase important i hem de fer aquesta transició ordenada i hem d'acompanyar els primers anys d'exercici professional amb millors condicions laborals, amb més facilitats per poder establir els nostres projectes vitals, també en l'àmbit laboral.

Però no podem obviar que hi ha desigualtats dins del sistema. L'origen socioeconòmic marca la possibilitat de trajectòria professional, marca les possibilitats de formació, les dones joves segueixen assumint un cost més alt en termes de conciliació i d'estabilitat i els professionals que exerceixen en àmbit rural tenen menys oportunitats que aquells que ho fan en l'àmbit urbà, i també hem d'actuar en aquest sentit.

Davant d'això la tasca de la Intercol·legial Jove com a espai unitari, plural i interprofessional és clau i volem posar en valor aquesta vocació de treball col·laboratiu, de treball conjunt i aquesta aliança entre professions diverses amb un objectiu comú, que no és només reclamar millors condicions, sinó impulsar un canvi cultural en la manera com entomem les professions, en el reconeixement del mèrit i la funció social que desenvolupen les professions, especialment les professions col·legiades.

Des de Comuns i Joves Ecosocialistes compartim aquesta mirada, creiem que garantir drets laborals, estabilitat i formació accessible i participació real als col·legiats joves és una responsabilitat de país i, per tant, hi hem de posar fil a l'agulla i volem fer dues preguntes. La primera, al voltant de remuneració mitjana dels treballadors per compte aliè que són col·legiats joves als diferents col·legis, si més no els més significatius, perquè agrupem més de cent col·legis amb moltes professions i és difícil, però almenys aquells més significatius, si sabem quins són els rangs salarials que estem movent en el que són els seus col·legiats.

I, per altra banda, quina perspectiva o quin plantejament fan des de la Intercol·legial Jove en el conflicte o la contraposició entre que la formació i la pràctica professional estiguin orientades al servei públic i no només ho estiguin a la competitivitat individual.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Mixt té la paraula la seva diputada, la senyora Rosa Maria Soberana, quan vulgui...

Rosa Maria Soberana i Bonet

Ai, perdó... Gràcies al senyor Alexander Salvador per la seva compareixença i gràcies també per la feina que feu i per ser avui aquí. Aliança Catalana volem denunciar una realitat inacceptable. Catalunya forma joves brillants, però els expulsa la manca d'oportunitats, la precarietat, els sous baixos l'habitatge inaccessible que condemna a molts joves a marxar. Pensem que cal un canvi de prioritats, que l'accés preferent a l'habitatge per a joves ha de ser l'eina que els permeti poder tindre una vida una mica més còmoda, el que hem tingut els nostres pares i el que hem tingut nosaltres.

Hem de donar suport a l'emprenedoria...

Fitxer 5

i també a una economia al servei del talent català. El país que volem ha de garantir que cap jove català hagi de marxar. A mi m'agradaria fer-li un parell de preguntes. Una és, teniu dades de quants joves formats a Catalunya marxen fora per falta d'oportunitats? O creieu que el Govern de la Generalitat ja està fent prou o caldria que d'una vegada per totes se posi fil a l'agulla per retenir aquest talent jove al país? Una altra pregunta seria, creieu que les polítiques de joventut actual serveixen realment al jovent català, o estan més pensades per gestionar subvencions i mantenir una xarxa clientelar de càrrecs i entitats afins al règim?

I per últim, vostès donen suport a una sèrie de col·lectius. Heu parlat d'advocats, periodistes, politòlegs, metges, infermers, arquitectes. No m'ha quedat clar si també representen els serrallers, els fusters, els manyà, els electricistes, perquè no n'han parlat. I una cosa que a mi em preocupa molt, i Aliança Catalana també, és que en aquests moments hi ha una forta demanda d'aquests professionals, i no n'hi ha. Tu vas a buscar un fuster i posa't a la llista. Tens un problema amb un electricista i també espera't, ves a saber quan. Què s'ha de fer per potenciar o incentivar els joves a formar-se en aquests oficis?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara té deu minuts per respondre les preguntes, endavant.

Alexander Salvador (President Intercol·legial Jove de Professionals de Catalunya)

Gràcies, president. Aniré per ordre, senyors diputats. En primer lloc, respecte a la pregunta de la diputada senyora Urroz, del Partit Junts per Catalunya, indicar-li, si que hi ha una certa diferència en matèria de participació entre professions de col·legiació obligatòria i no obligatòria, per un tema evident. No obstant, aquí la pregunta o la reflexió que faria no és centrar-nos en si hi ha una baixa participació en relació amb aquesta diferenciació de col·legiació obligatòria o no obligatòria, sinó plantejar-nos per què hi ha una baixa participació en general. És perquè estem impulsant un altre tipus d'associacionisme o no. Realment, el nivell de participació hauria de ser igualitari entre els col·legis professionals, independentment de col·legiació obligatòria o no. Si fos així, estaríem fomentant, més enllà de l'associacionisme, que ja ho estem fent, un associacionisme que promou les professions.

Respecte a la pregunta de la diputada Senyora Zapata, com podem vehicular la nostra experiència en la manera que s'està fent de manera útil des de la Generalitat de Catalunya? Jo crec que la reflexió és doble. En primer lloc, com bé ha apuntat vostè, senyora diputada, amb aquestes trobades amb els grups parlamentaris per entendre cap on han d'anar..., entendre o reflexionar o adreçar millor les polítiques i les legislacions que es debaten en aquesta seu.

I en segon lloc, posant a la taula la Intercol·legial Jove en el moment en el qual es comença a aterrar en aquest desplegament 27-30 de les polítiques de la joventut, a través de la Direcció General de Joventut o altres òrgans que depenen del Govern d'aquest país.

Respecte a la pregunta que em feia el Grup Parlamentari d'Esquerra, triple pregunta, començo per la primera. Respecte a les polítiques públiques què tenim nosaltres per combatre la precarietat. Aquí la resposta és molt senzilla. La pròpia existència dels col·legis professionals ja promou combatre la precarietat, combatre el que vostè indicava, aquesta dificultat d'ascensor social, aquesta cronificació, aquesta dificultat en el qual es fa més difícil per certs estrats socials arribar a certs llindars o a certes professions. L'existència dels col·legis professionals ja fa, ja promou aquesta

democratització de l'accés a les professions. L'exemple som nosaltres, els advocats. Jo mateix sóc l'exemple, no vinc de tradició jurídica i exerceixo l'advocacia.

Els col·legis professionals són els que ens permeten exercir les nostres professions amb les màximes oportunitats, tant formatives, afavorint formacions #4:40 i de qualitat, com facilitant l'accés al mercat. Aquí la pròpia existència dels col·legis és el que ens garanteix poc a poc, no tan ràpid com voldríem, lluitar contra aquesta cronificació de la precarietat.

Respecte a la seva pregunta sobre el sistema capitalista, se'm fa difícil la resposta, entenc la pregunta i el motiu de la formulació, el que aquí li plantejaria és reflexionar sobre la diferència que tenim a dia d'avui a nivell de professions. És a dir, no li puc donar la mateixa resposta pel que fan els advocats, els periodistes o el que serien els veterinaris. En tot cas, és el sistema que tenim a dia d'avui econòmic, per tant em centraria en el que apuntava anteriorment, amb els recursos i les normes que tenim a la taula, treballar per lluitar contra aquesta cronificació. En tot cas, si les normes no són del seu grat, està assegut on jo crec que pot fer per modificar-les.

Per últim, respecte a la llengua, són dades que crec que coneixen molt bé. No és un problema que prové directament del món professional, sinó que prové en cert sentit també de la part prèvia, del sistema educatiu. Aleshores, el món professional el que està deixant palès és una problemàtica lingüística que ja deriva del sistema educatiu. Crec que a la Comissió d'Educació es pot parlar i podeu arribar a conclusions al respecte.

Company Pau Ferran i diputat Ferran, estic d'acord amb el que vostè opinava en termes generals, específicament pel que fa necessitat de posar a la taula aquest associacionisme professional jove. Totalment d'acord.

Respecte a la senyora diputada Calvet, del partit VOX, se'm fa difícil donar-li una resposta tècnica sense entrar en l'aspecte ideològic. Entenc la formulació de la seva pregunta, però no li puc donar una resposta tècnica sense entrar en temes ideològics que crec que pel meu càrrec no em corresponen. Agraïxo la pregunta, però he de declinar la resposta.

Respecte al senyor Morales, de Comuns, no puc donar-li actualment aquests rangs salarials, però estaré en condicions de fer-ho respecte a les professions en els

pròxims mesos. Com bé ha apuntat, estem treballant en un estudi socioeconòmic, que doni una radiografia específica i exacta de societat, de la problemàtica, sobretot de la situació dels joves professionals. Estaré encantat de convidar-lo el dia que el presentem i de comentar en detall aquests aspectes amb vostè.

Per últim, respecte a la pregunta que em feia sobre els aspectes més formatius, serveis públics, aquest accés més al mercat. No li puc donar tampoc una resposta, donat que tinc una gran diversitat de professions. Si vostè vol, estaré encantat de reunir-me amb vostè, amb diferents professions i comentar-ho amb altres presidents de les diferents joventuts professionals. Encantat per part meva, li estenc la mà.

Per últim, la senyora diputada Sobirana d'Aliança Catalana. Respecte a la seva pregunta de què està fent el Govern respecte a polítiques de joventut, crec que ho he deixat molt palès durant la meua intervenció. No es tracta d'un tema d'aquest Govern, no es tracta d'un tema de l'anterior al Govern, es tracta d'un tema de què venim treballant durant molts anys en molts governs, en el qual es centra únicament en polítiques juvenils, sinó que hem de començar a obrir aquest prisma a polítiques de joventut professional, també. No són excloents, sinó que són complementàries i crec que enriquiria molt, bàsicament, la normativa i legislació d'aquest país sota les seves polítiques públiques.

Respecte al que m'indicava vostè de manera molt més específica. Nosaltres representem professions col·legiades o no col·legiades, no representem aquestes altres feines totalment dignes, menys faltaria, però quan vostè em planteja com podríem plantejar aquestes polítiques més específiques, jo crec que comença escoltant aquests sectors professionals, entenent que tenen una idiosincràsia molt diferent, que la problemàtica que tenen els metges amb l'accés al que és la universitat, respecte d'altres places, d'altres localitats o poblacions d'Espanya, és un tema que s'ha d'abordar d'una manera específica, el mateix problema que us explicaran els companys advocats, són problemàtiques molt específiques i molt detallades.

Encantat de compartir-les amb vostè de manera detallada i específica, no em donen aquests dos minuts per explicar-li, però sí que crec que hem de començar a enfocar en polítiques realment específiques, detallades pel que és cada professió, perquè

compartim moltes problemàtiques comunes, com molts de vostès apuntaven, l'accés a l'habitatge, la precarització, però dins d'aquesta cronificació de la precarització els factors són molt diversos i les solucions per desfortuna de tots, també són molt diferents.

Jo crec que prenc aquesta compareixença parlamentària com un primer pas per explicar-los als senyors diputats quina és la situació actual, cap on hem d'avançar i sobretot que coneguim que quan vulguin avançar en aquestes tipologies de polítiques pot comptar amb la Intercol·legial Professional Joves per almenys tenir un prisma diferent o almenys més enriquit.

Per part meua, si comptessin amb nosaltres, com bé li apuntava als companys socialistes o d'Esquerra, en els òrgans decisoris o almenys consultius pel que fa al desplegament 27-30 del Pla Nacional de la Joventut, crec que ja faríem una bona feina, perquè crec, i això en conclusió, crec que tots els senyors diputats i diputades d'aquesta comissió estan d'acord que hem d'ampliar el prisma i deixar de parlar només de l'associacionisme juvenil per començar a parlar de l'esdeveniment jove professional, de manera no exclouent sinó complementària.

I amb això fineixo a la meua intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies per la seva compareixença. Suspenem la sessió perquè pugui sortir el senyor Salvador i tornem per votar l'alteració de l'ordre del dia abans de continuar amb el següent punt.

(Pausa llarga.)

Fitxer 6

El president

D'acord. Passem a votar l'alteració de l'ordre del dia, de conformitat amb els articles 54.4 i 83.3 del Reglament, per incloure dues sol·licituds de compareixença i poder portar-les a la propera sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Primer votem l'alteració de l'ordre del dia per incloure les compareixences, les sol·licituds i després votem les sol·licituds. *(Pausa.)*

Les sol·licituds són sol·licitud de compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres perquè informi sobre la situació d'emancipació juvenil, seria del Grup Parlamentari Esquerra Republicana. I l'altra sol·licitud és de la compareixença d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials perquè presenti l'informe Nois, noies i un abisme, opinió sobre la igualtat i el feminisme, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ara votem l'alteració de l'ordre del dia.

Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)* Sí, d'acord.

I ara passaríem a aprovar les sol·licituds de compareixença. Es pot..., *(Pau Ferran Navarro demana per parlar.)* Sí, diputat...

Pau Ferran Navarro

Demanem votació separada.

El president

Doncs passarem a votar la primera.

Sol·licitud de compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres perquè informi sobre la situació de l'emancipació juvenil

356-01129/15

Que és la sol·licitud de compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres per informar sobre la situació de l'emancipació juvenil.

Vots a favor?

Socialistes, Esquerra Republicana i Comuns.

En contra?

Partit Popular i VOX.

Abstenció?

Junts.

Queda aprovada per 10 vots a favor, 3 en contra i 4 abstencions.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials perquè presenti l'informe "Nois, noies i un abisme. Opinions sobre la igualtat i el feminisme"

356-01132/15

I ara passem a la segona sol·licitud de compareixença, d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials per presentar l'informe Nois, noies i un abisme, opinió sobre la igualtat i el feminisme, a proposta del Partit Socialista.

Vots a favor?

Socialistes, Esquerra, Comuns, PP i Junts.

Vots en contra?

VOX.

Abstenció? *(Veus de fons.)* D'acord, sí, i el Grup Mixt també a favor...

(Pausa. Rosa Maria Soberana i Bonet demana per parlar.)

Rosa Maria Soberana i Bonet

A la primera votació, abstenció. A la segona, a favor.

(Pausa llarga. Remor de veus.)

El president

La segona sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per 16 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

I ara passem a la següent compareixença.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta

Bé, bona tarda.

Compareixença d'una representació del Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona per a informar sobre la seva tasca i les seves funcions

357-00661/15

Continuem ara amb la compareixença per part del Grup d'Advocacia Jove de Barcelona per tal que informin amb relació a la seva tasca i les seves funcions. Intervindran el senyor Asier Abad, la senyora Berta Olmos i el senyor Pol Fontquerni, per un temps de vint minuts, que se'l poden repartir com vulguin.

Gràcies.

Pol Fontquerni Ayensa (president Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona)

L'advocacia jove és un pilar fonamental del sistema de justícia de la democràcia, però avui exerceix en condicions que no estan a l'alçada de la seva funció social. Si volem un futur de drets hem de garantir, també, els drets de qui els defensa. Vicepresidenta, membres de la Mesa, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per convidar-nos avui a aquesta compareixença de la Comissió de Polítiques de Joventut i per donar veu a la joventut professional.

Compareixem en nom del Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona, el GAJ, un col·lectiu que agrupa més de deu mil vuit-cents advocades i advocats dins del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, sobre un total de vint-i-cinc mil col·legiats. És a dir, representem quasi bé la meitat de l'Advocacia de Barcelona i una part molt significativa de la catalana, un pes que fa del GAJ, una de les agrupacions joves d'advocats més grans de tota Europa. I el nostre objectiu és clar, defensar els interessos i els drets de l'Advocacia Jove de Barcelona i fer-ho amb una mirada de futur responsable i col·laborativa.

El GAJ forma part també de la Intercol·legial Jove, conjuntament amb altres col·legis professionals amb els quals també compartim la mateixa visió, que és garantir que ser jove professional a Catalunya no sigui sinònim de precarietat. Avui ens agradaria traslladar tres missatges. En primer lloc, què és i què representa el GAJ, segon, quins reptes afronta la nostra generació dins de la professió i tercer, quines propostes concretes creiem que poden millorar la situació de l'Advocacia Jove i, amb ella, el futur de la justícia al nostre país.

Sovint se'ns diu que els joves som el futur però nosaltres no volem ser només el futur sinó que som ja el present, som qui, en certa manera ja sostenim cada dia la justícia de proximitat. Els que atensem els ciutadans, les empreses, les institucions i administracions públiques, els qui contribuïm al funcionament quotidià del sistema de justícia. Però el futur no ens ha d'arribar, sinó que l'hem de construir, perquè d'una banda tenim allò que succeirà si no fem res diferent, i per l'altra banda, tenim el futur que volem crear. El que fem avui dona forma al nostre futur, que serà conseqüència del que passa i del que fem que passi. Per això volem construir el futur i el volem construir amb esforç, però també amb el suport institucional que ens permeti créixer com a professionals.

No sempre és habitual que els joves professionals puguem explicar en seu parlamentària la realitat que vivim i que no és una realitat aïllada, és compartida per milers de joves advocats i altres professionals. L'advocacia no és només una professió, és una funció social essencial, som part del sistema democràtic. Sense advocades i advocats que defensin els drets de la ciutadania no hi ha justícia possible, però aquesta funció tan rellevant no sempre es correspon amb les condicions en què molts joves l'exerceixen. La precarització és una realitat persistent econòmica, laboral i tabús a part, també emocional.

I és aquí on entra el segon bloc de la nostra intervenció, que exposarà la nostra companya Berta Olmos tresorera, del GAJ i Asier Abad, secretari del GAJ.

Berta Olmos González (Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona)

Gràcies, Pol. És un honor poder intervenir avui com a representant del GAJ i de l'Advocacia Jove barcelonina. Il·lustres diputats, diputades, l'advocacia jove treballa i treballa molt. Més del quaranta per cent dels joves advocats i advocades a

Catalunya acumulen jornades laborals que superen les quaranta hores setmanals, habitualment d'una manera no remunerada i amb unes retribucions simbòliques. Aquesta dada no és una excepció, és una constant que defineix la nostra professió.

La majoria de joves advocats comencen la seva carrera en unes condicions que no els garanteixen ni la estabilitat ni els drets laborals. Parlem de falsos autònoms, de contractes inexistents i de sous que no arriben als mil euros mensuals. Segons unes dades recents, el quaranta per cent de l'advocacia jove ingressa menys de tretze mil euros anuals, i això, en una professió que exigeix responsabilitat, rigor i compromís amb la ciutadania, no s'explica.

A tot això s'hi suma una realitat que sovint queda bastant invisibilitzada, aquells joves advocats que volen iniciar la professió d'una manera independent. Obrir un despatx propi, assumir-ne els costos inherents, fer front a la fiscalitat i la gestió administrativa juntament amb la captació de clients és una travessia solitària. Els joves necessiten sentir-se recolzats i acompanyats amb iniciatives que els facilitin l'emprenedoria en els primers anys de professió. Si volem una advocacia diversa, arrelada al territori i capaç de generar valor social, cal que les administracions reconeixin i donin suport a l'emprenedoria jurídica jove.

No podem normalitzar que qui ha de defensar els drets dels altres no pugui exercir els seus propis. Qui cuida els joves advocats mentre aquests cuiden de la ciutadania? Aquesta precarietat no només afecta la qualitat de vida d'aquests joves professionals, sinó que també posa en risc la funció social, empobreix la qualitat dels serveis i degrada la professió. És per això que demanem mesures que promoguin la contractació digna, la transparència en les condicions laborals i la supervisió dels models de col·laboració en els despatxos. La funció social de l'advocacia exigeix que vetllem pels nostres professionals des del primer dia.

Situem-nos però en un escenari previ. Parlem de formació. La formació jurídica en les universitats és sòlida en l'àmbit teòric, però insuficient en l'àmbit pràctic. La manca de coordinació entre les universitats i el món professional fa que molts joves arribin al món laboral sense un suport ni una orientació clara. Els graduats surten de la universitat sabent què diu la llei però sense saber com aplicar-la a casos reals. Un recent graduat no sap com redactar una demanda, no sabia encarar un Musk,

aquestes novetats que tenim ara en els procediments judicials, ni negociar o redactar un acord.

La formació ha de preparar-nos per exercir, no només per aprovar. Iniciatives com per exemple el *mentoring* de l'ICAB són molt valuoses, però caldria que fóssim part del sistema, amb un suport institucional i una accessibilitat universal per tots aquells graduats. Aquesta desconexió entre la formació i la realitat fa que els joves en formació no siguin prou valorats i sovint els despatxos la seva incorporació la perceben com un cost i no com una inversió a futur. El resultat, pràctiques precàries amb salaris simbòlics, que no cobreixen ni el transport.

Per...

Fitxer 7

revertir i millorar aquesta situació cal una reforma ambiciosa dels plans d'estudi que incloguin creació de clíniques jurídiques amb casos reals supervisats, obligatorietat de crèdits relacionats amb la redacció, l'oratòria i l'estratègia processal.

Implementació de pràctiques curriculars que siguin de qualitat i comptin amb l'estudiant com una peça més de l'equip. I també la implementació i el reforç d'aquells programes col·laboratius entre les universitats i els col·legis professionals, en coordinació i amb el suport sobretot de les institucions públiques. Des del grup d'advocacia jove, i estic convençuda que també des de l'ICAB, estem disposats a continuar treballant d'una manera conjunta i activa per transformar la formació jurídica i garantir la transició real i efectiva cap a l'exercici professional de l'advocacia.

I si aconseguim que aquesta formació universitària sigui adequada a la realitat professional, necessàriament haurem de parlar de l'accés a la professió. El sistema d'accés a la professió, que hauria de ser una garantia de qualitat, s'ha convertit en una font d'incertesa i desigualtat. Per exercir com a advocat cal superar un grau, un màster oficial i un examen estatal. És un recorregut llarg, exigent i costós, ja que el preu mitjà del màster d'advocacia a Espanya supera els vuit mil euros. És un màster que, a més, inclou pràctiques obligatòries que en la majoria dels casos no són

remunerades. Les convocatòries a l'examen d'accés són poc previsibles, sense una data fixa i amb publicacions tan tardanes que dificulten la planificació dels candidats.

A més a més, la manca de prestigi i de reconeixement social que té aquesta prova fa que molts la percebin com un mèrit burocràtic, més que com una veritable acreditació de competències. La manca d'una data fixa i que estigui preestablerta i que a sobre va variant any rere any genera mesos d'incertesa entre el final del màster i la col·legiació, perquè no se sap quan és l'examen. Aquest període en què les empreses no contracten els joves perquè no són advocats encara, però a la vegada tampoc poden allargar els convenis de pràctiques i per tant els futurs advocats no poden ni exercir ni continuar formant-se. I tot sense obviar un element que és transversal i que afecta tot el col·lectiu, la salut mental i la conciliació.

Asier Abad Mínguez (secretari Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona)

Bona tarda, il·lustre presidenta, il·lustres diputats, especialistes de diferents grups parlamentaris amb representació a l'arc parlamentari. Primer em sumo a les expressions d'agraïment formulades pels que m'han precedit en l'ús de la paraula, i agraeixo a aquesta comissió l'oportunitat de donar veu a l'advocacia jove de Barcelona. Som un col·lectiu, tot la seva vocació de servei públic, com han comentat els que m'han precedit en l'ús de la paraula, i compromís amb la justícia, viu immers en una realitat laboral que sovint vulnera els seus drets més bàsics com la conciliació i la salut mental.

Ser advocat o advocada jove avui a Barcelona significa en molts casos treballar jornades maratonianes, amb una pressió constant per facturar, respondre correus a qualsevol hora i estar disponible per clients, jutjats i despatxos vint-i-quatre hores, set dies a la setmana. Aquesta exigència no només afecta la nostra qualitat de vida, sinó que erosiona la nostra salut mental i dificulta la construcció de projectes personals i familiars.

Al Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona hem impulsat taules rodones com l'Advocacia, debat, horaris, conciliació laboral i salut mental, per visibilitzar aquesta problemàtica. En aquestes trobades s'ha constatat que molts joves advocats i advocades pateixen estrès crònic, ansietat, insomni derivats de la pressió laboral, la manca de protocol de desconexió digital i la cultura del sempre disponible

impedeixen la conciliació i les dones joves, especialment, denuncien una doble càrrega, la professional i la familiar.

A més, iniciatives com el programa Xarxa Joves de Salut Mental Catalunya han detectat un augment de casos de malestar emocional entre joves professionals, incloent-hi l'àmbit jurídic. Aquest programa ofereix acompanyament integral a joves majors de setze anys per facilitar la seva recuperació i empoderament, però cal que les polítiques laborals també hi contribueixin. Segons el primer estudi sobre la salut mental de l'advocacia, set de cada deu advocats reconeixen haver sofert ansietat i gairebé la meitat dels col·legiats consultats, 49,1, afirmen haver experimentat fatiga, pensaments depressius i alteracions emocionals. Menys d'un terç, un 28,8 per cent, assegura que la seva labor professional el fa sentir bé, mentre que un 18,2 per cent té sentiments neutres.

El silenci és un mur a derrocar. Els advocats temen una repercussió negativa en el desenvolupament professional si comparteixen el seu malestar en un quaranta per cent. De fet, la International Bar Association va assenyalar en l'informe de benestar mental en la professió jurídica que el quaranta-un per cent dels enquestats no discutirien de les seves preocupacions per salut mental amb el seu ocupador, per temor al fet que pogués tenir un impacte negatiu en la seva carrera professional. I un de cada tres creia que el seu treball afecta negativament el seu benestar emocional.

La salut mental no pot ser un privilegi, ni una qüestió individual, és una responsabilitat col·lectiva. Cal que les institucions, començant per aquest Parlament, reconeguin que la precarietat emocional de la joventut professional és una emergència social. No podem normalitzar que els joves advocats i advocades visquin amb por, culpa, esgotament crònic, ansietat... La nostra generació no vol renunciar a la seva vocació, però tampoc vol sacrificar la seva salut, la seva vida personal i familiar. Volem una advocacia jove que pugui créixer, formar-se, cuidar-se i cuidar. Que pugui ser pare, mare, activista, artista o simplement persona, sense haver de demanar perdó per no estar disponible 24/7.

Pol Fontquerni Ayensa (president Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona)

Gràcies, Asier; gràcies, Berta. Com hem vist, la precarietat té moltes cares, econòmica, laboral i també estructural. Per això pensem que les solucions han de ser estructurals. Des del GAJ proposem cinc línies d'acció concretes. En primer lloc, formació pràctica i accés digne a la professió. Replantegar el model universitari i el màster d'accés per integrar la pràctica professional des d'un primer moment, amb pràctiques reals i efectives. A més, cal garantir que les pràctiques siguin remunerades i, sobretot, que l'examen d'accés tingui dates fixes, per evitar períodes d'incertesa en la incorporació al mercat laboral dels nostres joves advocats. I això no només beneficia els joves advocats de Barcelona, sinó que ho farà arreu del país.

En segon lloc, condicions laborals justes. Reforçar la inspecció i els mecanismes de control ja existents a la llei per evitar falsos autònoms i fomentar contractacions i condicions laborals dignes dintre del sector jurídic. Fer complir la llei, en resum.

Salut mental i conciliació. Implementar programes de suport i formació sobre benestar dins dels col·legis professionals, i ja ho estem fent dintre del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona, amb coordinació de les institucions públiques.

En quart lloc, modernització de la justícia. Són diverses les propostes i accions en les que sabem que s'estan treballant i necessitem que es vagin materialitzant per millorar l'eficiència del nostre sistema, que redundaran en benefici de la professió, però també de la nostra ciutadania. Hem de plantejar el debat de quines eines tecnològiques poden ajudar a millorar processos del sistema judicial, totes elles amb el degut control, però que ajudin sempre la mateixa finalitat, que és obtenir terminis de resposta més curts per part dels tribunals.

I en cinquè i últim lloc ens agradaria transmetre-us una reflexió. Avui una persona que necessita un advocat, paga un IVA del vint-i-u per cent, el mateix IVA que si comprés una pala de pàdel. Hem de preguntar-nos quin model de país volem, si considerem l'accés a l'advocacia un luxe o un dret essencial. Potser ha arribat el moment d'obrir el debat sobre la fiscalitat més justa, donada la funció essencial de l'advocacia. Moltes d'aquestes mesures no requereixen –pràcticament totes–, grans recursos, sinó voluntat política, que n'hi ha, i coordinació institucional. Perquè no demanem cap privilegi, sinó que demanem justícia. Justícia, també, per aquells que la defensem cada dia.

I per acabar, simplement m'agradaria reiterar l'agraïment en nom del Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona. Som una generació que volem continuar –com deia el company Asier–, defensant els drets, però també volem poder exercir els nostres. I el que ens mou és el mateix que mou totes les persones que ens trobem en aquesta sala, que és la voluntat de construir un país més just i més digne.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Bé, moltes gràcies per la seva intervenció. Ara ho faran els grups parlamentaris i ho faran de major a menor, tot i que ara, en aquest moment, ho farà el partit dels Socialistes i Units per Avançar, donat que han estat els proponents, gràcies. Diputada, té la paraula.

Sabrin Araïbi Marachi

Gràcies, vicepresidenta. Primer de tot, agrair el senyor Fontquerni, el senyor Abad i la senyora Olmos per la vostra intervenció d'avui i per la tasca constant que feu per donar veu a la joventut professional dins del món jurídic. Des del nostre Grup, del Grup dels Socialistes i Units per Avançar, doncs, vam demanar aquesta compareixença conjuntament amb la de la Intercol·legial, perquè considerem que aquesta comissió ha de ser un espai viu i obert on els joves de tot el país i de tots els àmbits, des de l'educació, l'associacionisme i el món professional, puguin sentir-la com seva i venir a traslladar-nos de primera mà la vostra realitat, les vostres inquietuds i també les vostres propostes.

Com m'heu comentat, sou una de les agrupacions de joves advocats més gran d'Europa, amb més de deu mil vuit-cents advocats i advocades joves, i això diu molt de la vostra capacitat d'organització i de representació, però també demostra la fortalesa de tota una generació de joves professionals, que no només treballa per obrir-se camí dins de la seva professió, sinó que també treballa diàriament per millorar-la i per tornar-la molt més justa. Em sembla molt important i rellevant el treball que feu des del GAJ per defensar una advocacia jove compromesa, amb vocació de servei públic, que entén el dret no només com una professió, sinó com una eina per garantir la igualtat i la justícia social.

Avui aquí ens heu exposat amb claredat qüestions que interpel·len no només al vostre col·lectiu, sinó tota una generació i heu posat sobre la taula reptes molt rellevants, la precarietat laboral, les dificultats d'accés a la professió, la necessitat de reforçar la formació pràctica i molt especialment la qüestió de la salut mental i la conciliació. Són aspectes que, sens dubte, han d'estar presents també en el debat sobre les polítiques de joventut, perquè parlem de condicions que afecten la vida, les oportunitats i el futur de molts joves del nostre país. I en aquest cas, des del nostre grup parlamentari sempre recalquem la importància que les polítiques de joventut siguin transversals.

I des del nostre grup no només volem reconèixer la vostra feina, sinó també la constància i el to constructiu amb què traslladeu totes les demandes i propostes que teniu. I escoltar-vos ens ajuda a entendre molt la complexitat del món laboral jove i també professions com la vostra, que tenen un paper essencial per al funcionament del nostre sistema democràtic i per la defensa dels drets de la ciutadania.

I des del nostre grup parlamentari, simplement reiterar el nostre suport, la importància, ja ho sabeu, de mantenir un diàleg sempre de les propostes que tingueu, que ens utilitzeu en aquest sentit per fer d'enllaç si considereu amb els diferents departaments i amb el Govern, i que restem a la vostra disposició.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Bé, gràcies, diputada. Seria el torn, ara, del Grup de Junts i cedeixo la paraula a l'especialista, el senyor Josep Aleix Agustí per un temps..., *(Veus de fons.)* No?

Ariadna Urroz Segura

Tinc jo la paraula molt ràpidament, per part del Grup de Junts per Catalunya. Sí que la intervenció la farà el nostre especialista, l'Aleix Agustí, però jo no volia deixar passar l'ocasió de poder saludar personalment i donar les gràcies a l'Asier, la Berta i el Pol per tota la feina que fan al capdavant del GAJ, que la conec de primera mà en haver format part de les juntes anteriors amb ells, o haver treballat professionalment en el cas de la Berta, i, per tant, res, simplement agrair-vos tota la feina que feu pels advocats joves de Barcelona, però també de Catalunya, i de veritat

ja sabeu que teniu el grup de Junts per Catalunya sempre a disposició per tot el que necessiteu. Dit això, passo la paraula a l'Aleix Agustí.

Josep Aleix Agustí Canals

Bé, gràcies, vicepresidenta; gràcies, diputada Urroz. Pol, Berta, Asier, gràcies per la vostra compareixença, per tot el que heu compartit avui amb nosaltres, amb els grups parlamentaris, i gràcies també per visibilitzar la situació laboral en què es troben els joves del vostre sector, en aquest cas el sector professional de l'advocacia. I ahora, com deia la diputada, gràcies per la feina que feu al capdavant del GAJ. Abans de començar, també, la intervenció m'agradaria també dir-vos que estem molt d'acord amb les propostes que heu presentat avui aquí, en aquesta cambra, i que, per tant, també ens les fem nostres.

També he compartit amb el que plantejava el president de la Intercol·legial, jo crec que una mica el títol de la nostra generació és precarietat, la precarietat. La precarietat perquè avui en dia és intrínseca pràcticament amb la joventut. Vosaltres comentàveu que amb la Intercol·legial compartiu la idea que ser jove professional a Catalunya no ha de ser sinònim de precarietat. Nosaltres també ho compartim. I per aquest motiu cal que des del Govern es prenguin bones notes del que heu explicat avui aquí i es treballi per revertir aquesta situació que, com deia, ara mateix és de pràcticament transversalitat de la precarietat en tota l'etapa de joventut, et dediquis al que et dediquis.

Alhora, Pol, no me'n puc estar de dir-t'ho, que estic molt a favor de la frase que deies que «no només som futur, sinó que som present.» D'altra banda, explicàveu que el pas per la universitat a l'inici de l'exercici de la vostra professió és complicat. És complicat perquè les pràctiques són precàries, de vegades no són remunerades...

Fitxer 8

i quan ho són, ho són amb salaris molt baixos, que no cobreixen ni el cost del transport. Que els graduats surten de la universitat amb molts coneixements, però sense saber aplicar-los en casos reals. I comentàveu també que la data de l'examen d'accés a l'advocacia no és fixa i que això dificulta la planificació dels estudiants.

Bé, des de Junts per Catalunya i la JNC proposem que les pràctiques en primer lloc siguin remunerades, que siguin remunerades dignament i que alhora siguin obligatòries, i que es prolonguin fins l'examen d'accés a l'advocacia. Alhora, demanem que l'examen d'accés a l'advocacia sigui fixe, precisament per revertir això que dèiem de la dificultat en planificar-se. I després, respecte al que comentàveu de com podem encaixar el que s'explica a les universitats o el coneixement que es dona amb el mercat laboral, des de la JNC també el que proposem és una taula permanent de treball entre les universitats i no només universitats, també la formació professional i el mercat laboral, perquè aquí hi ha d'haver una connexió per veure com encaixem i com donem sortida a aquests joves que s'estan formant per poder tenir una inserció al mercat laboral satisfactòria.

D'altra banda, deixi'm dir-los que parlaven que el màster d'accés a l'advocacia a Espanya supera de mitjana els vuit mil euros i dir-los que això aquí a Catalunya no és ben bé així perquè, des que la consellera Gemma Geis i Junts per Catalunya van estar al capdavant de la Conselleria d'Universitats –i ara revisant també els màsters habilitadors de la UB i la UAB, els preus són de mil sis-cents euros. Per tant, això ho vam equiparar, vam equiparar els màsters habilitadors als preus dels graus precisament per fer-los més accessibles.

També parlàveu de condicions laborals i explicàveu aquestes jornades maratonianes, explicàveu que els sous no superen els mil euros mensuals, la pressió per facturar, etcètera. Aquí no calen gaire receptes, el que cal és complir, com dèieu, el que ja tenim aprovat, que és l'Estatut del Treballador. Cal aplicar aquesta llei que ja està en vigor.

Ens explicàveu també la situació amb relació al vostre col·lectiu i la salut mental. Aquí, precisament el que nosaltres defensem és, evidentment, s'ha de destinar més recursos a salut mental, però potser també el que cal és solucionar tots aquests elements que precaritzen els joves i que comporten que tinguem també aquests problemes de salut mental. Perquè si tu tens trenta anys i no et pots emancipar, no pots crear la teva família, si tu tens trenta anys i el teu futur és incert, és evident que tindràs segurament problemes de salut mental. I a això, com deia l'Asier, s'hi suma...,

que a les dones s'hi suma la càrrega familiar, a part de tota la pressió que ja s'afegeix als homes que exerceixen la professió.

Dit això, només per entendre-ho, l'edat mínima que fixeu des del GAJ, quina és, ja que la llei de joventut a Catalunya diu que són els trenta anys, però també des de Junts per Catalunya, a l'hora de fer propostes, també allarguem aquesta edat fins als trenta-cinc anys, perquè la precarietat s'està estenent més enllà de la joventut i està entrant a l'edat adulta.

I, per últim, la segona pregunta, i acabo, vicepresidenta, com ho podem fer perquè el període de precarietat dels joves els primers anys de professió s'escurci?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Ara seria el pas del del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i ho farà la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Començar per un agraïment als compareixents. Jo també soc advocada, col·legiada a l'ICAB, per tant, també per la meva edat formaria part dels joves, i agraeixo molt tot el que heu explicat perquè ho heu fet explicant realment la situació que vivim els advocats i les advocades. El que és la carrera, aquest grau, després fer aquest màster, aquelles pràctiques, i en el meu cas tampoc van ser remunerades, esperar la data per l'examen estatal, i en el meu cas vam tenir la sort que, per primer cop, no vam anar a Madrid, sinó que vam aconseguir que es fes a Barcelona l'examen.

Per no parlar després que t'has de col·legiar, has de tornar a pagar aquesta taxa per poder exercir la teva professió en la que t'has preparat durant molts anys. Jo, en el meu cas, quan vaig començar en un despatx, jo cobrava dos-cents euros al mes. La meva jornada mínima era de vuit hores, però com heu explicat, en un despatx d'advocats saps quan entres, però no quan surts, i això ens ha passat a totes i tots, sobretot els companys i companyes que també són companys de professió.

De fet, la precarietat està molt instal·lada en la nostra professió, no només quan comences a exercir, sinó que després també costa molt, tot i que per gran part de la

societat es pensa que és una professió en la que guanyem molts i molts diners, malauradament això no és així, el que sí que fem és treballar molt i molt, i com deia el company, també caps de setmana, sense horari, festius, i és que les urgències són les urgències de la nostra professió, per no parlar de tots aquells despatxos que tenen els falsos autònoms, i que són companys que realment són treballadors i tenen una relació laboral.

De fet, jo un dels temes que vaig comentar quan ja van comparèixer la passada legislatura altres companys com l'Àlex, que avui també està aquí, era la borsa que hi ha a l'ICAB. Nosaltres tenim que al nostre col·legi tenim una borsa, i que allà es publiquen algunes ofertes laborals, però que després s'hauria de fer un seguiment si compleixen realment ni que sigui el salari mínim, perquè jo recordo veure ofertes laborals a la borsa de l'ICAB, i després anar a l'entrevista i és que no et pagaven ni el salari mínim, ja us dic, en el meu cas eren dos-cents euros. Per tant, crec que també des del Col·legi es podria fer una força per fer aquest seguiment i aquesta protecció per dignificar també la nostra professió.

Vosaltres parlàveu de condicions dignes, també fèieu esment a les pràctiques remunerades, nosaltres al passat debat de política general al Parlament vam presentar des d'Esquerra Republicana una proposta en aquest sentit, per la obligatorietat que totes les pràctiques han de ser remunerades. També en el nostre cas, com vosaltres comentàveu, hi ha l'afegit que la carrera i el màster no és gens pràctic, és tot teòric. Hem après a memoritzar moltes lleis, sabem com funciona perfectament, però després no hem vist ni una demanda, ni sabem com funciona un judici, per tant, crec que en el nostre cas hi ha un afegit de formació.

També fèieu esment a la salut mental i les dades que comentava el company esgarriren, però malauradament és així, crec que tots nosaltres tenim gent al nostre entorn que s'hi dedica en aquesta professió, que hi ha molta ansietat i que no es veu i que no ho verbalitzem, que no ho parlem també en els nostres despatxos per por a represàlies, i, per tant, aquest informe, aquest estudi que heu fet amb aquestes dades crec que s'ha de posar molt en valor i crec que tot el conjunt dels advocats i advocades ho haurien de conèixer.

De les propostes també que heu fet esment, jo us demanaré en acabar aquesta compareixença si ens podeu fer arribar al detall d'aquestes propostes per tal que al Parlament de Catalunya també ens puguem fer ressò i valorar-les i estudiar-les per si podem aprovar alguna d'elles i fer un impuls, perquè crec que ens hi va la nostra professió també.

Per tant, simplement agrair-vos per fer aquesta compareixença i per fer palesa tota la problemàtica que s'hi troben molts joves que s'hi dediquen, a la nostra professió, a l'advocacia.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputada. Seria el torn ara del Partit Popular, amb el senyor Hugo Manchón.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta, y gracias por la comparecencia y por explicar la situación que viven, en vuestro día a día. Recientemente nos reunimos y pudimos conocer, tanto mi compañero Pau Ferran como yo mismo, las preocupaciones que hoy exponen aquí. Hablamos de temas como la conciliación, la presión fiscal o la digitalización del mundo judicial. Pedían más flexibilidad y eso no es para rebajar el nivel de exigencia, sino que es para trabajar mejor y ganar calidad de vida, que yo creo que es algo justo y necesario.

También las herramientas digitales que en el sistema judicial preocupan y mucho lo que es la modernización de la justicia. Es inadmisibile que la era digital avance a pasos agigantados en todos los ámbitos, pero en la justicia parece que estamos veinte años atrás y la fiscalidad también es un gran reto, sin duda. Abrir un despacho o ejercer como autónomo en toda España, pero especialmente aquí en Cataluña, desde luego que es un deporte de riesgo.

Somos la comunidad autónoma con más presión fiscal, y no por culpa del Estado español como venden algunos para tapar su incompetencia, sino que somos la comunidad autónoma con más impuestos propios y con los impuestos más altos. Por no hablar de la maraña burocrática, trámites, cargas administrativas, que lo

único que hacen es perjudicar al que emprende o al que quiere abrir un despacho para poder vivir de ello.

Y un tema que preocupa y mucho, como mencionaba Asier, es el de la salud mental, que todos hablamos de ello pero está claro que faltan medidas, falta inversión y falta tomárselo en serio, y todo va ligado a la precariedad la saturación, la sobrecarga y es una situación preocupante y por eso espero que desde el Govern actúe, porque es imposible conciliar con esas jornadas maratonianas que tienen cada día. Y hace poco estábamos debatiendo en toda España con esto de si se cambia la hora o no por las horas de luz, seguramente ustedes trabajan de noche y se acuestan de noche, con lo cual no las va a afectar nada esa jornada de cambio de hora, pero lo que sí está claro es que lo que tenemos que hacer es exigir al Govern que actúe.

Y no sé, como pregunta final, es si tienen alguna agenda prevista de reuniones con el Govern, si ellos las han comentado que tienen previsto hacer algunos cambios en todo lo que han expuesto hoy.

Y esto sería todo, muchísimas gracias por la comparecencia.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas ara al Grup de VOX, per part de l'especialista, el senyor...(Veus de fons.) Ah, el senyor, perdó, el senyor David.

Gràcies.

David Parra Gascón

Hola, buenas tardes. Bueno, en primer lugar, agradecer la comparecencia de los representantes aquí presentes del Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona. En primer lugar, bueno, creo que se han tocado aspectos que consideramos bastante relevantes en relación a la juventud y el ejercicio de la abogacía, pero como joven también quiero tratar esta cuestión desde un punto de vista más personal y que por desgracia muchos jóvenes vivimos a la hora de acceder al mercado laboral.

Tener la oportunidad de encontrar buenas prácticas, tal como ha mencionado la señora Olmos, ya sean prácticas de grado o de máster, se ha convertido en algo verdaderamente complicado. Como graduado en derecho y actualmente estudiando el máster de Abogacía y Procura he podido realizar prácticas tanto en Administración

pública como en despachos de abogados y he podido constatar, como muchos otros jóvenes, una situación muy preocupante. Un elemento principal en este sentido es la no remuneración de muchas ofertas de prácticas. En estas dedicamos mucho tiempo, ya sea en los despachos o en las instituciones, sin recibir ningún tipo de compensación económica y eso en cierto modo se convierte en una forma moderna de esclavismo laboral.

Si tenemos que dedicar horas para las prácticas, además muchos jóvenes tenemos que buscar trabajo porque nuestros padres no pueden llegar a fin de mes y necesitan de nuestro esfuerzo para ello, y además estudiar el propio grado o el propio máster, ello resulta verdaderamente complicado, por no decir que es imposible poder vivir dignamente de esa manera. Además, como mencionaba el señor Abad, también es importante el hecho de que muchas veces nos encontramos con la dificultad de desarrollar proyectos personales a causa de esta situación.

Es cierto, y somos la generación más formada, además en un grado que cada vez es más exigente y en el que hemos de ser capaces de adquirir más conocimientos de una manera muy concentrada. Ser abogado hace no tanto era algo muy prestigioso, porque conllevaba años de estudio y formación, y ahora incluso teniendo una formación mayor, estudiar este grado y el máster no asegura ni mucho menos que el día de mañana uno pueda dedicarse a ello, y aun teniendo la oportunidad no está garantizado que ello sea de manera estable y con una remuneración digna para nuestra profesión. Todo el tiempo y esfuerzo que los estudiantes invertimos para poder lograr el grado y llegar a colegiarnos se ha vuelto en gran parte infructuoso.

Aquella expresión tan habitual de que con esfuerzo se consigue todo ha perdido gran parte de su significado, y evidentemente, en este sentido hay una serie de causas que inciden directamente. La desconexión del sistema formativo con el mercado laboral, ya que el sistema se ha quedado estancado, incapaz de atender las necesidades actuales. En cuanto a la población, el número ha aumentado de manera significativa, provocando que la demanda de trabajo haya aumentado mientras la oferta se mantiene y, por tanto, esto deja un panorama cuanto menos preocupante.

También la necesidad de los jóvenes que tienen de abandonar España para buscar oportunidades, por lo tanto, el talento jurídico se ve obligado a marcharse al extranjero, y también no podemos dejar de lado la incidencia de la inmigración en cuanto al mercado laboral y, sobre todo, en las condiciones laborales. El aceptar propuestas de trabajo con salarios de miseria por situaciones de necesidad distorsiona el mercado laboral. Con todo ello, en cuanto a la fiscalidad, ¿qué valoración hace de que tengamos un gobierno, tanto a nivel autonómico como a nivel nacional, que establezca trabas burocráticas y entorpezca el emprendimiento de los jóvenes abogados?

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyor Parra. Donem lloc ara al Grup de Comuns amb el senyor Arnau Morales.

Gràcies.

Arnau Morales Soley

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies al senyor Fontquerni, la senyora Olmos i el senyor Abad...

Fitxer 9

per la seva exposició. Des del Grup Parlamentari de Comuns i de Joves Ecosocialistes volem començar agraint la tasca que es fa des del Grup de l'Advocacia Jove, que és un grup del qual jo sóc membre i conec la feina que fan de bona mà en defensa dels drets i interessos de l'advocacia jove.

Compartim plenament l'anàlisi, doncs és la realitat que, com ha explicat també la diputada Balsera, ens hi trobem moltes persones quan accedim a la professió d'advocacia i on, afortunadament, no m'he trobat directament en situacions tan complicades, però sí que conec molta gent del meu entorn que s'ha hagut de trobar amb pràctiques no remunerades per més de vuit-centes hores, que vol dir sis mesos anant a treballar sense cobrar ni un sol cèntim, jornades extenuants, jornades de

més de vuit i deu hores diàries, i a més a més havent de posar bona cara perquè t'estan regalant una formació, quan tu realment l'estàs pagant perquè estàs pagant trenta crèdits per poder fer aquesta formació. Per tant, és clarament una situació abusiva.

La seva compareixença és important, perquè l'advocacia molts cops es mitifica amb allò que veuen a les sèries americanes, on és la feina de glamur, d'anar a menjar amb clients i de passejar pels despatxos, però realment la feina d'advocacia és molt diferent, és treballar hores davant d'un ordinador, haver de confrontar per poder cobrar els teus honoraris, haver de lluitar per captar clients i haver de suportar pressió, tant de contraris com de clients, com de la teva pròpia organització on treballes.

El col·lectiu de l'advocacia està altament format, no hi ha cap dubte. S'ha explicat clarament i està compromès amb la justícia i els drets fonamentals, però veu que té una carrera d'obstacles per accedir a la seva professió. Compartim clarament la necessitat de fixar unes dates fixes per l'examen d'accés i que no pot passar sis mesos des de la finalització de les pràctiques professionals fins que es fa l'examen d'accés, que és quan et poden començar a contractar després de superar-lo i que et donin els resultats, i estem parlant de gairebé un any d'espera fins quan –des que acabes el màster d'accés–, fins que et converteixes en advocat col·legiat. Per tant, lògicament cal actuar en aquest sentit i accelerar aquest procés, perquè és un procés d'impàs que porta a la precarietat i a l'abús laboral.

Per altra banda, una altra qüestió fonamental és les jornades llarguíssimes laborals, amb una remuneració baixa o fins i tot sense remunerar, on la pressió cada cop s'augmenta i no es concep el fet que t'hi neguis, a realitzar aquestes hores extra, perquè és de teva obligació de realitzar-les. En aquest sentit, cal parlar de conciliació, és evident que la professió d'advocat està subjecta a terminis, a imprevistos, a qüestions que l'autoresponsabilitat et porta haver d'assumir algunes hores extraordinàries, però calen mesures de conciliació que impacten especialment en les dones joves, que endarrereixen el seu accés a la maternitat o directament descarten la maternitat per poder tenir una trajectòria professional exitosa en el sentit

entès d'haver dedicat més hores de les que marca la llei, perquè sinó, no et promocionen i no pots accedir.

Per altra banda, un tema que ja vaig comentar a l'anterior compareixença del Grup de l'Advocacia Jove, quan va comparèixer el senyor Salvador l'any 2023, que és la necessitat d'existir un conveni col·lectiu propi del sector d'advocacia, l'advocacia a Catalunya es regeix pel Conveni d'Oficines i Despatxos, que és un conveni que no reconeix la idiosincràsia pròpia de la professió, estableix remuneracions inadequades, injustes, i no regula aquests factors d'autoresponsabilitat, independència i autonomia que ens reconeixen els codis deontològics que tenim com a advocacia.

Per altra banda, també cal enfocar amb relació a l'advocacia o a l'exercici per compte propi, especialment el que es refereix al torn d'ofici, on clarament les retribucions que s'estableixen són insuficients i són precàries, no podem estar parlant de setanta euros per una declaració per assistència a un detingut en una declaració policial, quan lògicament, pràcticament és un preu fora de mercat i que cap advocat privat cobraria aquest import, i això passa per dignificar el torn d'ofici, augmentar les retribucions i, sobretot, agilitzar-ne el pagament, perquè no podem estar esperant tres, quatre mesos a cobrar les actuacions que realitzem com a advocats i advocades, i cal tenir clar que la vocació no paga les factures.

Per tot això, des de Comuns i Joves Ecosocialistes considerem molt valuosa la compareixença, creiem que escoltar la veu dels joves advocats és imprescindible per entendre els canvis que cal impulsar des de les institucions, perquè l'advocacia és un factor fonamental i un element clau en l'estat de dret i en l'estat democràtic i la garantia dels drets i llibertats dels ciutadans.

I en aquest sentit, formularem dues preguntes. Una, sobre si tenen algun tipus d'estudi sobre el nombre d'hores extraordinàries no remunerades que es fa per part de l'advocacia jove, i, per altra banda, com valoren les mesures que realitzen pel foment de l'ús del català en l'àmbit judicial.

Gràcies.

La vicepresidenta

Bé, gràcies, senyor Morales. Donaríem pas ara al Grup de Candidatura d'Unitat Popular. Donat que no hi ha ningú, passaríem ara al Grup Mixt, i és el torn de la diputada, la senyora Rosa Maria Soberana.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, Pol, Berta i Asier, per haver vingut, i ens heu explicat amb aquesta comprensió la tasca que feu des del vostre Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona. Representar i defensar els interessos dels joves professionals del dret és avui més necessari que mai. Aliança Catalana volem posar en relleu una realitat que sovint menysté els joves advocats catalans, que, tot i sortir de la universitat amb una formació sòlida, troben un mercat laboral precaritzat, amb honoraris baixos, pràctiques mal remunerades i grans dificultats per consolidar la seva trajectòria professional. A això s'hi suma amb una marginació creixent del català en l'àmbit judicial, per ser un país sobirà i poder garantir els seus professionals, poder exercir plenament en la seva llengua.

Han parlat vostès de les eines, de tenir eines i accés a les noves tecnologies per modernitzar la justícia. Això és prioritari per facilitar la vostra tasca i també per avançar.

Les condicions laborals que patiu són injustes i indignes, les hauríem de poder dignificar i fer-les justes. Hi ha una cosa que m'ha cridat molt l'atenció. Parleu tot sovint, tant els tres exponents com els diputats, la tasca de les mares en aquesta feina. Els infants tenen pares, pare i mare, o pares i mares. Però veig que aquí tothom fa referència als entrebancs de les mares. És que l'altre membre de la parella no hi té res a veure amb la criança dels fills? Si fos real que vivim en una societat igualitària, aquests comentaris ni tan sols haurien d'existir.

Pel que fa a l'IVA del vint-i-un per cent, tenen tota la raó. Accedir a una defensa d'un advocat és un dret, no és un luxe. Per tant, és un tema que hauríem de tocar i s'hauria de mirar de poder aconseguir que aquest IVA no fos aquesta quantitat, perquè no estem parlant de productes de luxe. Per això, des de l'Aliança Catalana defensem un pla de suport al jove advocat autònom amb supressió de càrregues administratives i ajuts a la creació de despatxos propis, com podrien ser també espais de coworking, jurídics, de titularitat pública per facilitar l'inici de l'activitat

professional, o la protecció efectiva del català als jutjats i tribunals, garantint el dret dels professionals a treballar-hi sense ser ni discriminats, ni menyspreats.

Per acabar, dir-los que el país que volem ha d'oferir oportunitats reals i concretes perquè els joves, vostès, creixin, es puguin desenvolupar, es puguin arrelar i posar el seu servei al talent de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Hem acabat ja amb totes les intervencions de tots els grups. Per tant, ara, per un temps de deu minuts, que es poden repartir el temps entre vostès tres, tal i com vostès considerin oportú, tenen aquests deu minuts per donar veu a les preguntes que els han formulat.

Gràcies.

Pol Fontquerni Ayensa (president Grup de l'Advocacia Jove de Barcelona)

Moltes gràcies, diputades i diputats, per les vostres preguntes. Jo crec que, ja coneixem el problema. Molts dels aquí presents també l'heu viscut o el viviu. Estem, per tant, d'acord amb el diagnòstic. Posem-nos d'acord amb les mesures i amb com les podem materialitzar. Per això estem aquí. Per això el GAJ avui està aquí, amb la mà estesa, amb ganes de treballar per la millora de les condicions de l'advocacia jove del nostre país.

A més, millorar temes com s'han parlat, de la digitalització de la justícia, per exemple, o moltes d'aquestes mesures per l'eficiència, no, és que no només va a favor de l'advocacia jove, va a favor de tot el que diem els operadors jurídics, advocats, jutges, procuradors, funcionaris de la justícia, i no oblidem, la nostra ciutadania, també, que són els nostres clients. Tot acaba en benefici de la nostra societat.

Jo, per part nostra del GAJ, doncs agafem la mà amb aquesta voluntat que d'alguna manera tots i totes heu mostrat de continuar treballant en la millora d'aquestes condicions. Jo crec que aquest era un primer pas necessari, comparèixer, tornar a comparèixer aquí, dos anys després, en nom de l'advocacia jove, per explicar-vos els nostres problemes que no han canviat cap a millor, llavors, crec que tenim molta feina aquí.

I es comentava també, per part de Junts, una precarietat intrínseca a la joventut, no només a l'advocacia. I què és joventut, des del punt de vista del GAJ? Per nosaltres, per Estatut és fins als quaranta anys, des de col·legis fins als quaranta anys. Però clar, quan parlem de precarietat en la joventut, no només estem parlant de precarietat en els primers cinc, per exemple, anys de l'exercici de la professió. Estem parlant d'un llarg període de l'exercici de la professió.

Tema que també ha sortit bastant recurrent, de la data de l'examen. No es justifica que no tinguem, o que no se sàpiga quan hi haurà aquests exàmens, quan sabem quan acaben les universitats, que és al juny. A més això, a la pràctica pels estudiants té un altre problema, i és que quan es fixa la data de l'examen es fixa també l'entrega i tot el procés d'avaluació i tal del treball final de màster. Llavors la incertesa d'aquest període també es dona, i molts de nosaltres ho hem viscut, de buscar alternatives, d'anar fora, d'aprendre anglès, el que sigui, però no saps de cop hauràs de tornar per iniciar el procés del treball de final.

Llavors com podem fer, o què planteja el GAJ perquè aquest període de precarietat laboral s'escurci el màxim possible? Home, primer sent conscients que quan un acaba la universitat no pot tenir respostes a tots els problemes, i hi ha un procés d'aprenentatge que no només és durant els primers anys, sinó que continuarà durant tota la vida del professional advocat. Llavors, nosaltres el que proposem és que hi hagi un sistema de pràctiques reals, quan abans millor, dintre del que és la formació inicial, que és el grau de dret. Aquí hem de procurar que els joves, quan surtin de la carrera, ja acumulin moltes hores en despatxos, en administracions, etcètera, perquè hi ha moltes sortides, amb problemes pràctics reals. I això jo crec que redundarà en benefici de tot, tant la institució, com els despatxos, com el propi jove advocat, que tindrà la capacitat de resoldre els problemes amb més celeritat.

I en aquest sentit, doncs, com molts de vosaltres, comentava la companya d'Esquerra també, que ha viscut aquesta situació, doncs, el dit, des del GAJ estenem la mà a poder millorar aquesta situació.

També company de VOX, o futur company, també doncs el convidem que s'apropi al GAJ, a tots els actes que fem, també en defensa de la precarietat i de totes aquestes coses que hem parlat avui.

I jo considero i considerem, i és una cosa que hem debatut abans de venir, que ja tenim les eines per lluitar contra algunes situacions d'injustícia que succeeixen a la nostra professió. Ja les tenim, evidentment es pot pensar en altres, però si tenim ja una base i no l'apliquem, el que construïm sobre aquesta base potser no té la força que esperem que tingui.

Tenim l'Estatut, tenim una llei de la relació laboral especial, que és l'advocacia, i aquí és on hem de treballar, almenys d'inici. Jo crec que tenim les eines per fer-ho, tenim les eines. No hi ha inspeccions, no hi ha registres d'hores extres, i això ja existeix, ja tenim força per fer-ho complir i això no és una pràctica habitual en aquest sector el tema de les hores extres, com comentava, que no hi ha un registre.

Home, es comentava també l'ús del català, etcètera, hi ha moltes mesures, i no només des del GAJ, que s'està treballant perquè el català es pugui utilitzar en la justícia, i al final és un dret. Llavors, en aquest sentit, ja no és un tema només GAJ, però també hi ha el Consell General de l'Advocacia Catalana, etcètera. Aquí hi ha moltes mesures i molts recursos, i creiem que no és el gran problema, almenys dels joves advocats, en aquest sentit.

Jo, per altra banda, simplement, reafirmar el que he dit, no voldria repetir-me, però també ens ha preguntat quin és el següent pas. Home, el que deia, comparèixer primer aquí crec que era bo, el GAJ sempre està a disposició.

I sí, hem tingut invitacions per poder després reunir-nos i continuar amb Govern. També, evidentment, hi haurà un moment en què aquesta línia d'actuació entra en joc la Intercol·legial Jove, que a través del president també han participat abans, i també del nostre col·legi, perquè d'alguna manera institucional és un problema que pertany a tota la institució en sí, no només a la part dels joves, tot i la nostra representació tan important com us he dit, a Barcelona i...

Fitxer 10

a la resta del país.

No em voldria estendre, i jo crec que he respost totes les preguntes que s'han formulat..., hi havia una, perdona, l'última que m'havia apuntat aquí, borsa de l'ICAB,

doncs sí, tots hem vist aquestes situacions anormals que han succeït. Nosaltres el que tenim constància és que això ja no és d'aquesta manera, s'ha treballat bastant en això, i jo personalment, i fins i tot vam dissenyar el que li hem dit el Segell GAJ. En aquestes ofertes, els membres del GAJ fem una avaluació, evidentment podem millorar el seguiment posterior, però una avaluació de l'oferta, i si no té el Segell GAJ, no s'arriba a presentar o publicitar dintre del que és la Borsa de l'ICAB.

Per part meva acabar simplement això, dient que la nostra voluntat és de construir un país més just i més digne, i que el GAJ sempre el tindreu al davant o al costat per treballar en aquest sentit.

Moltíssimes gràcies pel vostre temps, i gràcies a tots per estar aquí i poder escoltar l'advocacia jove de Barcelona i els seus problemes.

La vicepresidenta

Doncs moltes gràcies senyor Abad, senyora Olmos i senyor Fontquerni per la seva compareixença.

Aturem un moment aquí la compareixença i rebrem ara els propers.

(Pausa llarga.)

El president

Bé, si podem anar agafant lloc si us plau, que iniciarem la següent compareixença.

(Pausa.)

Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut per a informar sobre la tasca que duen a terme com a professionals d'aquest àmbit

357-00663/15

Molt bé, doncs, bona tarda, senyor Alexis Sánchez. Avui compareix en representació de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut, davant d'aquesta comissió

per tal d'informar sobre la tasca que està enduent a terme com a professionals d'aquest àmbit. Té un temps de vint minuts per tal de fer la seva intervenció.

Gràcies.

Alexis Sánchez Laguna (president Associació Catalana de Professionals de Joventut)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, bé, com deia la vicepresidenta, parlo en nom de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut de Catalunya. Nosaltres vam néixer fa vint-i-un anys, vam néixer abans que l'Agència Catalana de la Joventut, vam néixer abans que la Llei de Polítiques de Joventut de Catalunya i vam néixer amb la vocació de donar veu als professionals que treballen amb els joves i de defensar una mica els seus drets.

Deixeu-me dir que l'entitat compta amb uns centenars de socis, pràcticament un de cada deu professionals que treballen amb joves és soci de l'entitat. Som l'única entitat que representa els professionals de joventut i, a mode de resum, per qui no ens conegui, que imagino que és la majoria de vosaltres, us explicaré molt resumidament abans de començar quina és la feina que fem, més enllà d'assessorar els professionals quan tenen algun dubte o algun problema laboral.

Treballem de manera constant i continuada amb administracions locals, amb la Generalitat, amb el Consell Nacional de Joventut, amb diferents col·legis professionals. Participem d'espais de treball, quan, per exemple, s'elabora el Pla Nacional de Joventut. Treballem també conjuntament amb el Màster Interuniversitari en Joventut i Societat i tenim projectes propis, projectes europeus. Tenim el Cens de Professionals de Joventut, un estudi que, per cert, hem portat unes còpies per si després en voleu alguna i, sinó, el tenim a la web disponible. El Portal de Bones Pràctiques. Jornades com el Reconeixem-nos, on mirem de tenir diàleg entre joves i professionals de joventut, a part de tenir col·laboracions amb diferents entitats arreu de l'Estat, com els professionals de joventut de València, del País del País Basc o el de Madrid, i amb l'Injuve, i així.

En definitiva, treballem per mirar de garantir els drets dels professionals de joventut, que a fi de comptes són els que acaben propiciant que hi hagi un impacte directe en les polítiques de joventut.

Fetes les presentacions, us he de dir que jo vaig ser aquí fa tres anys. Vaig estar aquí i vaig explicar quina era la situació. M'agradaria començar dient-vos que la situació és millor que..., (*Remor de veus.*) Ui, ui, ui, vaja, doncs això que us deia, m'agradaria dir-vos que la situació és millor, però seria enganyar-vos, la situació pràcticament és igual i en algun punt és pitjor.

De fet, aquesta exposició que faré aquí, el que vol és explicar amb tres idees claus el perquè estem en aquesta situació, on som i què hem de fer per mirar de solucionar-ho. Llavors, passo a la primera idea clau. És un clàssic, de fet, de l'associació i crec que l'haureu sentit tots, que és actualitzar la llei de polítiques de joventut, aquesta llei de 2010.

Fa només una setmana, aquí a prop, es va presentar l'Enquesta de Municipis de Catalunya sobre Polítiques de Joventut, l'Enquesta de Municipis i Comarques, un estudi que organitza l'Agència Catalana de Joventut. I d'aquest estudi voldria destacar un parell de punts. El primer és que un de cada tres municipis de Catalunya no compta amb cap professional de joventut, un de cada tres. I el quaranta per cent dels restants, el quaranta per cent compta amb un professional de joventut. Un professional de joventut és un tècnic de joventut, un dinamitzador, un informador. Què vol dir això? En què es tradueix? Doncs es tradueix en què els joves tenen drets segons el seu codi postal, segons on visquin. Si tu vius en un poble de Lleida o de Tarragona, segurament tindràs més dificultats d'accedir a aquests drets que altres persones.

Moltes vegades nosaltres fem aquí una comparació per veure quina és realment la situació de joventut. I ens agrada comparar-nos amb educació per exemplificar-ho una mica. Us imagineu que a educació, que en un municipi de Catalunya decidissin que no acaben de confiar en això de l'educació, que no ho acaben de veure, que total els infants a fi de comptes són infants durant un temps i després és com aquella malaltia que va passant i s'acaba un essent adult. Llavors, com no hi confien, doncs no hi posen una escola o no hi posen un mestre. Doncs això és exactament el que vol dir la xifra d'abans, que depèn de la bona voluntat de cada municipi si hi creuen o no hi creuen posar-hi professionals.

Però és que no només és això, perquè tampoc imaginem aquest municipi que ha fet l'aposta i diu, sí, jo hi crec en educació, hi poso una escola, hi poso un mestre, un professor, però no sabia quants posar-n'hi, perquè tampoc la llei determina una ràtio coherent, racional, de quants són els professionals que haurien de tenir els joves. En educació sabem que, més o menys a les aules, vint-i-cinc, trenta alumnes per mestre. A joventut no hi ha cap ràtio, però la que nosaltres hem calculat és, tenint en compte el nombre de joves que hi ha i el nombre de professionals que tenim, és que a un professional de joventut li toquen mil quatre-cents joves. Amb aquesta dada ja es veu una mica que la cosa no acaba d'anar del tot bé.

I per acabar-ho de rematar i seguint amb el símil d'educació, quan un vol fer de mestre, té molt clar què és el que ha d'estudiar, té molt clar com ha d'accedir a ser mestre, té molt clar quines titulacions pot fer. Pot fer el TEI, abans era el CAP, ara el màster per poder ser professor. Què passa a joventut? Doncs a joventut no hi ha ni els perfils definits, ni els estudis que diuen quins han de ser els professionals de joventut. Això vol dir que acabem tenint caps de Servei de Joventut, coordinadors de joventut que són administratius, places C1, dinamitzadors informadors que són auxiliars informatius, pot ser que el cap de servei sigui un llicenciat en física, pot ser que sigui una persona que tingui un cicle d'esports, aquesta és la realitat, el dia a dia.

Llavors, de la mateixa manera que un estaria més tranquil quan l'han d'operar, si va a un metge i no a un mecànic, doncs amb joventut ens agradaria que passés el mateix. Llavors, resumint aquest punt, creiem que s'ha d'actualitzar la llei per, un, garantir l'obligatorietat de la figura dels professionals de joventut, perquè tots els joves en tinguin dret i tinguin accés. Dos, establir unes ràtios mínimes. I tres, definir els perfils i els rols dels professionals de joventut.

Segona qüestió, segona idea, acabar amb la precarietat. Abans he sentit que n'estàveu parlant. Doncs, bé, fa poc més de dues, tres setmanes, també aquí al costat, a la Universitat Pompeu Fabra, es va presentar l'estudi de l'Injuve, l'Informe sobre la Joventut a Espanya 2024, que parla precisament de quina és la realitat dels joves. És un estudi liderat per la Pompeu Fabra, és un estudi molt bo, us el recomano, són només sis-cents pàgines. Evidentment, aquí no les resumiré, però

sí que us deixaré uns titulars, unes dades, perquè quan parlem de precarietat sapiguem de què estem parlant.

Estem parlant, per exemple, que els joves s'emancipen a una mitjana de 30,4 anys. Resumint, no s'emancipa cap jove a Catalunya, perquè els joves són fins als trenta anys. Per tant, als 30,4 anys ja no ets jove. Cobren de mitjana 1.270 euros al mes, i la meitat dels contractes són temporals o parcials. El cinquanta-sis per cent viu de lloguer, i en molts casos el lloguer s'endú el noranta-dos per cent del sou, cosa que no estranya ningú, perquè si cobres 1.270 euros i saps a quin preu està el lloguer de l'habitatge, et quadra amb aquest noranta-dos per cent del sou.

I una xifra que normalment no se'n parla tant. Només el dinou per cent de les persones d'entre trenta i trenta-quatre anys, aquí han hagut d'estirar, perquè sinó encara seria més dramàtic, només el dinou per cent són pares o mares, tot i que el setanta-nou per cent voldria ser-ho. O sigui, un de cada cinc és pare o mare, i quatre de cada cinc voldria ser-ho, cosa que també s'explica amb el fet que, si estàs vivint a casa dels teus pares, si estàs compartint una habitació o un pis amb amics o companys de feina, si tens un contracte temporal, doncs és difícil emancipar-te, és difícil embarcar-te en...

Fitxer 11

formar una família.

Amb tot això, que això també he sentit de passada que en parlàveu, el seixanta-cinc per cent dels joves reconeixen haver patit símptomes d'ansietat o d'estrès. Aquesta és la radiografia dels joves d'avui dia.

Però, això és el que passa quan posem el mirall en els joves, però què passa si girem el mirall? Si mirem les persones que els atenen, en aquest cas els professionals de joventut, doncs veureu que la situació no és gaire diferent. Per començar, el col·lectiu està format majoritàriament per persones joves, amb la qual cosa això fa que tinguin els mateixos problemes. La meitat, segons l'Enquesta Municipal de Catalunya, que vam presentar fa poc, la meitat dels professionals de joventut també tenen contractes temporals. Curiosament, és la mateixa xifra. I a més

a més, en els darrers cinc anys s'ha doblat el nombre d'externalitzacions. Hem passat d'un deu per cent a un vint-i-u per cent d'externalitzacions.

A tot això, a més a més, podem afegir que molts professionals de joventut treballen en projectes vinculats al SOC. Els projectes del SOC se saben quan comencen, se saben quan acaben, però no se saben si tindran continuïtat o no. Per tant, comencem un servei i no sabem si d'aquí tres anys, quatre anys, el que duri la convocatòria, tindrà continuïtat. Amb el tema de l'externalització, que abans en parlava, passa una cosa similar. Tu contractes un servei, te l'ofereix una empresa, però el jove, com està en una situació precària, a la que pot marxar. Marxa el professional, tu continues amb el servei, però el vincle es perd, i el vincle no es pot subcontractar.

A part de tot això que parlàvem, també els professionals de joventut, com la resta de persones que treballen a l'Administració, pateixen el problema dels interins, que quan arriben als tres anys han de cessar la seva activitat i, depèn de l'Ajuntament o del Consell Comarcal, et pots tornar a presentar o no et pots tornar a presentar. En definitiva, una situació ben precària per tots. Però això és la realitat que hi ha ara i és la realitat que hi havia fa uns anys. Això no ha canviat. Però el que sí que s'ha greujat aquest any és la situació del contracte de programa. Com bé sabeu, el contracte de programa finalitza ara, d'aquí dos mesos, i a dia d'avui encara no tenim cap garantia jurídica ni econòmica per al 2026.

El Departament de Drets Socials ha prorrogat la part de serveis socials per aquest 2026, però la part de joventut, les fitxes de joventut, no s'han prorrogat. S'està parlant, però s'està parlant en reunions sobrevingudes, en grups de WhatsApp, en mails, que si es farà una subvenció exclosa de concurrència competitiva per sortir del pas, que la voluntat és mantenir les fitxes i els imports, però quan demanem un document oficial, una garantia que ens demanen els Consells Comarcals, que ens demanen les intervencions dels Ajuntaments per saber que això continua i per no haver que fer fora a la gent que treballa a joventut, no se'ns dona. No hi ha cap instrument signat que asseguri la continuïtat del servei de joventut a dia d'avui. Això, s'ha de dir clarament, no és..., em moderaré una mica, no és ni seriós, ni acceptable a dos mesos d'acabar l'any, no saber com començarem el 2026.

Per tant, aquí, si abans deia tres punts, aquí n'he de dir dos, almenys. Per un costat, urgentíssim, solucionem el tema del contracte de programa ja, i segon, mirem de resoldre aquesta precarietat, per començar, dels professionals de joventut, perquè aquesta precarietat institucional genera precarietat en els professionals i genera incertesa i males atencions als joves. Al final, quin jove, quin projecte de vida pot fer un jove amb aquestes dades i quina credibilitat té si la persona que l'ha de treure de la precarietat està en la mateixa situació que ell.

Tercera i última idea. Aquesta sí que és clàssica total, però crec que veureu que no és una reivindicació com podríem fer des de qualsevol altre departament. És el finançament. La Generalitat actualment té els pressupostos prorrogats, 37.783 milions d'euros, el Departament de Drets i d'Inclusió Social gestiona 3.600 milions d'euros i dins d'aquest n'ha destinat 11,8 a desplegar les polítiques de joventut a través del contracte programa, 11,8. Què representa això? El 0,03 per cent dels pressupostos generals de la Generalitat. El 0,33 dels pressupostos de Drets Socials. Dit d'una altra manera, tres cèntims de cada cent euros.

Recordo que la competència de joventut recau en la Generalitat. És una competència delegada des de fa més de quaranta anys. I per exemplificar una mica què vol dir aquests tres cèntims de cada cent, els posaré l'exemple de la meua comarca. No perquè sigui una comarca especialment que estigui en una situació complicada o perquè estigui més perjudicada, sinó perquè és un exemple com qualsevol altre, un exemple normal i quotidià del que representa aquesta inversió.

Aquesta inversió vol dir, fitxa 41, serveis comarcals, quaranta mil euros. Quaranta mil euros que es destinen íntegrament a pagar el salari del tècnic comarcal, el cap del servei, en aquest cas a l'Alt Empordà o de la comarca que sigui, i es paga un petit plus d'uns tres mil euros per fer les inspeccions i visites de lleure. Amb aquests diners es paguen les taules de professionals de joventut, de polítics, i les taules joves. Al final queden zero euros.

Fitxa 42, oficina jove, quaranta-cinc mil euros. Aquí l'import pot variar depenent de la comarca que sigui, si ets una comarca més gran o més petita, però en definitiva t'acabarà quedant més o menys el mateix. Perquè a nosaltres ja ens diuen que amb quaranta-cinc mil euros hauríem de contractar dues persones, no sé com, en

contractem una i després ens queden uns cinc mil euros per tota la comarca, per destinar-les a activitats, tallers o formacions.

Fitxa 43.1. Tècnics compartits. Aquí es paga el cinquanta per cent del cost del treballador, el cinquanta per cent. L'altra meitat l'acaben pagant els ajuntaments del territori. Aquests ajuntaments normalment paguen una mitjana de dos mil, tres mil euros, depenent de si són més grans o més petits, l'any. El tècnic hi va un cop cada quinze dies, un cop a la setmana o un cop al mes, depenent. En el nostre cas, cada tècnic porta set municipis. Hi ha comarques, l'Alt Penedès, l'altre dia ens ho explicava, que porten més de vint municipis, un tècnic portant més de vint municipis.

43.2, subvenció als municipis. Els tècnics compartits que tenen, redacten els plans locals de joventut, es presenten a la subvenció de la 43.2 i els donen de finançament uns vuit-cents, uns mil euros. O sigui, paguen tres mil euros, se'ls hi donen mil i amb això es pretén que es facin polítiques de joventut, amb mil euros, tenint en compte que els ha costat tres, i tenint en compte que el professional els hi anirà un cop a la setmana, o cada quinze dies, o un cop al mes.

I per últim, l'última fitxa, la 44, que mai sabem si ens toca a nosaltres o li toca a serveis socials, joves vulnerables, quaranta mil euros. Cobreix el salari de la persona, tot i que ens diuen que hem de fer diferents menes d'accions, que evidentment no s'hi arriba.

Llavors, amb aquests diners, ja em direu què es pot fer. Si voleu, aquí he portat el Pla d'actuació i el Pla nacional de joventut, podem mirar les utopies que es parlen de desplegar i la inversió real que hi ha. Llavors, això no quadra. Demanaria que es fes una inversió mínima, el mínim del mínim, per garantir l'estructura bàsica. No estem demanant els diners suficients per desplegar mesures energètiques, etcètera, no, no, estem demanant que hi hagi diners per poder fer alguna cosa. Aquestes dades les podeu veure a qualsevol oficina jove, punt d'informació o regidoria de joventut.

Res, acabo simplement recordant els tres punts. Primer, actualitzar la llei de polítiques de joventut, blindar la figura dels professionals, establir les ràtios mínimes i definir-ne el perfil. Segona, resoldre el contracte programa pel 26 i garantir una estabilitat més gran i millor fins al 2030. I incrementar progressivament, per últim, el

pressupost de joventut, nosaltres creiem que almenys fins l'u per cent del Departament de Drets Socials.

La vicepresidenta

Bé, moltes gràcies, senyor Sánchez, per la seva intervenció. Després tornarà a tenir deu minuts més per si vol fer algun altre aclariment. I seria ara el torn del Grup d'Esquerra Republicana com a proponent. La senyora diputada Mar Besses té la paraula.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. També, en primer lloc, agrair la compareixença en aquest cas del president de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut però també fer-la extensible a tots els professionals de joventut del nostre país desplegats d'arreu del territori, que sustenten una part molt important del que són les polítiques de joventut en unes condicions, com ara hem pogut escoltar, que no són les idònies i segurament les que a cap de nosaltres els agradaria, però també agafem aquest quant per intentar continuar treballant per revertir aquesta situació que no ens agrada gens.

Però crec que és imprescindible l'exercici que avui també hem fet de conèixer de primera mà quina és la realitat dels professionals de joventut que estan sobre el territori i que molts cops, o la gran majoria de cops han d'acabar desplegant, per exemple, el Pla Nacional de la Joventut, el Pla d'actuacions, documents elaborats també des d'aquesta cambra i que tenen aquest consens i, per tant, hi ha aquest mandat que siguin desplegats, però que sovint, si no dotem dels recursos i de les eines necessàries, difícilment després podem avaluar-ne si han funcionat correctament o no.

Per tant, agrair-vos aquesta mirada experta, professional amb mirada territorial també, que és molt important i sobretot amb un compromís cap a les persones joves al nostre país, perquè compartim que les polítiques de joventut no són un apèndix a les polítiques socials, sinó que veritablement són una eina transformadora per construir en definitiva el present i el futur de la nostra societat, que són les persones joves. I, per tant, hem de poder garantir aquesta igualtat d'oportunitats dels joves a

tot el país, no en funció de la voluntat o dels recursos que tingui el seu ajuntament o que tingui el seu Consell Comarcal per poder fer arribar tots aquests serveis.

Fet aquest agraïment i fet aquest reconeixement no serveix de res si no ho acompanyem per garantir aquestes condicions dels professionals i dels recursos necessaris perquè puguin desplegar la seva feina. I aquí em quedo amb tres qüestions que s'han exposat. Primer, definir quines són les figures professionals en l'àmbit de joventut, perquè certament no és el mateix la feina que ha de fer un tècnic de joventut o un dinamitzador de joventut, sinó que són funcions diferents i el marc laboral també entenem que ha de ser diferent, però si no ho regulem difícilment podrem veure aquestes diferències.

La part dels recursos econòmics crec que ha quedat sobradament justificada la importància. Si no m'equivoco, ara mateix les polítiques de joventut ronden el 0,1 per cent del pressupost i la majoria d'aquests programes són cofinançats entre la Generalitat i entre ajuntaments o consells comarcals i els seus professionals també compartits en molts dels casos, sobretot en comarques més petites, com per exemple el cas que s'ha posat d'exemple de l'Alt Penedès, d'un tècnic compartit entre vint municipis, que crec que és evident que no es pot fer un bon acompanyament, no es pot fer una bona intervenció a les persones d'aquests municipis, si aquest tècnic amb prou feina es podrà dedicar una tarda en aquell municipi.

I això ens porta també a la derivada de l'estabilitat, de la manca d'estabilitat dintre d'aquest sector professional, no només degut a aquests programes temporals, que el que fan és que quan un professional ha aconseguit fer vincle amb una persona jove, que això és molt important per poder fer aquest acompanyament, un cop finalitzat el programa aquest professional desapareix de l'entorn d'aquesta persona i per tant també es trenca un vincle i tota una feina que s'havia anat fent i que s'havia anat treballant. Per tant segurament no és que hi hagi invertit pocs recursos, sinó que és contraproductiu invertir els recursos d'aquesta manera, i evidentment que sigui una professió mal pagada ens porta a aquesta poca capacitat de retenir professionals arrelats al territori i amb aquesta mirada social que és tan necessària.

I això ens porta també a una segona lectura, de quina és la situació de les persones joves al nostre país que, en primer lloc és un canvi constant en com ens relacionem i com interactuem i que potser sovint abans un jove tendirà a preguntar-li a la intel·ligència artificial com pot resoldre algun dels seus problemes, quan el que seria oportú o més efectiu segurament és poder tenir aquest professional de...

Fitxer 12

joventut de referència, que el pugui acompanyar a prendre les seves decisions.

Per tant, també en un moment de complexitat social, també s'ha exposat, més problemes de salut mental, d'accés a l'habitatge, de transicions laborals que són més complexes, és un repte afegit a la feina ja precària que fan els professionals de joventut, com proporcionem també les eines a aquests professionals de la joventut perquè puguin desenvolupar la seva feina tenint en compte aquest complex afegit de les interaccions de la nostra societat, però també d'aquestes problemàtiques que avui dia pateixen la majoria de joves del nostre país, perquè com dèiem creiem que no són intervencions puntuals, sinó que és l'acompanyament en transicions vitals, en l'autonomia d'aquestes persones i hem de poder garantir que l'Administració els proporciona un recurs que és estable i que permet acompanyar aquestes trajectòries professionals.

Se m'ha acabat el temps, però en tot cas agrair-los la compareixença i amb relació també al contracte programa que ens ha deixat certament preocupats, perquè no sabíem que hi havia aquesta situació, malgrat conèixer la data de finalització no coneixíem aquesta puntualització que han fet, que considerem que és molt preocupant i si poden aprofundir una mica més en quina és la situació i l'impacte que això pot tenir doncs també ens permetrà fer accions posteriors molt més oportunes i acotades davant d'aquesta situació.

I, com deia, moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Seria el torn ara del Grup de Junts i té la paraula la diputada, la senyora Ariadna Urroz.

Ariadna Urroz Segura

Perfecte, moltes gràcies vicepresidenta. En primer lloc agrair a l'Alexis Sánchez d'aquesta compareixença aquí, a la Comissió de Polítiques de Joventut, fer-ho en el to que ho has fet davant d'un moment que viviu els professionals de les polítiques de joventut del nostre país, com bé explicaves, amb el tema de contracte programa, que a mi sí que m'agradaria aprofundir-hi, que és molt preocupant i molt greu, i jo m'atreiria a dir vergonyós, fins i tot en el punt en què estem.

Per tant, gràcies per endavant per tota la feina que feu en unes condicions que, no probablement, sinó són molt desavantatjoses, que al final acaben revertint en els joves d'aquest país, que és el que ens interpel·la a nosaltres directament.

Com bé comentaves, en el tema del contracte programa, nosaltres sí que hem estat a sobre del mateix, som conscients que acaba aquest 31 de desembre del 2025. Com a grup parlamentari també vam voler formular una pregunta per escrit a la Conselleria justament preguntant per això, perquè no teníem coneixement de si el mateix seria prorrogat o no i estem a 1 de novembre pràcticament i té dos mesos de vigència i en res estarem a principis de gener del 2026 i no en teníem coneixement, com dèieu, allò, amb certesa absoluta de quin seria el recorregut d'això.

Tenint en compte, com bé comentàveu, que són quatre de les fitxes que parlen de polítiques de joventut des de l'àmbit dels Consells Comarcals, dels tècnics de joventut, del desplegament de les oficines d'emancipació, desplegament de les polítiques de joventut a nivell local. Per tant, no són temes gens menors sinó que són temes absolutament transversals, perquè al final del que estem parlant és que a 1 de gener del 2026, d'aquí a dos mesos, els nostres Consells Comarcals de tot el territori o molts municipis puguin o no tenir finançament per seguir desplegant les polítiques de joventut que el país necessita. No és un tema gens menor sinó al revés, és un tema que ens interpel·la de prop i, de fet, trobem que és una situació molt greu.

Justament parlant amb tècnics de joventut del territori, que ens adreçaven aquests darrers dies justament el neguit que avui també exposaves aquí a la compareixença ens comentaven que una de les opcions que s'ha posat damunt de la taula és aquesta convocatòria d'ajuts, perquè evidentment el contracte de programa sembla

que no es prorrogarà tal i com està ara i que les fitxes de joventut justament anirien per aquest procés de convocatòria d'ajuts. El que clar, tornem, estem a novembre del 2025 i si s'ha de fer unes bases, s'ha de fer una convocatòria, s'ha de fer un procés de concurrència, s'ha de poder presentar les persones que ara tenen les places, tot i que no sigui de concurrència competitiva com bé has comentat, provoca que no sigui una cosa fàcil, ni àgil, ni que pugui estar en dos dies.

Com deia, tot apunta que sembla que el gener del 2025, d'aquí a dos mesos, això no ho tindrem garantit amb l'estabilitat que necessiten els professionals del sector, per tant, no és un tema gens menor, sinó és un tema absolutament fonamental i troncal. Perquè, com dèiem, no pot ser que els serveis comercials no puguin prestar servei, que les oficines joves d'emancipació tampoc tinguin els recursos i que els tècnics de joventut, que feu una feina importantíssima arrelada al territori, que també justament ho comentava la meua companya, quan tens un professional de joventut que coneix el territori i fa aquesta vincle directe amb els joves, el que no podem fer és veure perillar el seu lloc de treball, perquè justament tot el que hem aconseguit amb la seva feina el que no podem fer és que això es perdi.

A nosaltres és una situació que ens preocupa molt, que no sabem si és una manca de planificació per part del Govern, però que sí que sembla menysteniment a les polítiques de joventut d'aquest país o dels professionals que sobretot exerciu aquestes polítiques de joventut. És un tema que nosaltres, ja dic, que estem vetllant i que seguirem insistint perquè és un tema que ens preocupa.

Entrant en altres aspectes de la compareixença que avui has fet, ens has adreçat des d'aquí, nosaltres també compartir alguns dels punts que ens comentaves, com és el fet de modificar la llei de polítiques de joventut, la 33/2010, perquè també creiem que és necessari. De fet, el mes de juliol quan va venir aquí a comparèixer la consellera de Drets Socials, també nosaltres li vam adreçar aquesta pregunta, si era un capteniment del Govern modificar aquesta llei, perquè entenem que hi ha molts punts que es podrien millorar. De fet, crec que venim d'una tarda llarga, també d'exposar que les polítiques de joventut s'acaben prolongant més enllà dels trenta anys i, per tant, quan parlem de persones joves a vegades ja no sabem si estem adreçant les polítiques als joves de trenta, als joves de trenta-cinc o a quin punt.

Hi ha molts aspectes de la llei que podríem abordar amb aquesta modificació, com bé comentaves, l'absoluta necessitat també de l'obligatorietat d'establir ràtios per nombre de professionals respecte els joves que tenim al país. A nivell d'inversió no m'hi repetiré perquè ho he explicat molt clarament, però també una mica quan vas a veure el Pla d'actuacions que penja del Pla Nacional de Joventut de Catalunya, també ja veus que la despesa prevista pel Govern per aquest 2025 és inferior fins i tot a la del 2024. També això et dona ja indicatius.

I l'altre punt que comentàveu, que també creiem que és absolutament imprescindible treballar és aquest accés dels professionals tècnics o els professionals de joventut en el sentit de les titulacions i els rangs salarials que s'estableixen, perquè evidentment no és el mateix tenir una titulació universitària, que si això també ens ho pots potser aclarir, com van els rangs en funció de si tens la titulació universitària de diplomada, de graduada, si això té algun impacte a nivell després salarial, que jo entenc que sí, però si t'agraïríem que ens ho poguessis potser esplaïar una mica en aquest punt.

I, per últim, volia preguntar-te també, de fet a l'última compareixença quan vas venir el 2022 ens explicàveu que aquesta ràtio de professionals de joventut per joves de Catalunya era un per cada mil quatre-cents. Veig que es manté igual pel que has comentat, per tant, això ja m'estalvia la pregunta, diguéssim, però també t'ho volíem adreçar.

Així que, res, per part de Junts per Catalunya simplement agrair-te de nou la compareixença i posar-nos a la vostra disposició.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Donarem pas ara al Grup del Partit Popular, amb el diputat senyor Hugo Manchón.

Gràcies.

El president

Gracias, vicepresidenta. Y gracias por su comparecencia y explicar la situación de los profesionales de juventud. Está claro que hay un abandono por parte del Govern que puede celebrar alguna reunión, aunque sea de estas pequeñas, pero son pura

fachada y no recogen lo que es el interés real. No sé si han trasladado todas esas preocupaciones que plantean al Govern. Lo que sí está claro, que la consellera compareció aquí, en esta comisión, para decir que las políticas de juventud eran una de sus prioridades, pero hoy escuchando sus intervenciones está claro que era solo discurso.

La juventud, como exponían algunos problemas de la juventud, está claro que no hay solo uno, sino que son muchos. Si hablamos de vivienda, los jóvenes no pueden emanciparse, no pueden comprar, y alquilar ni de broma, lo que ofrece el Gobierno es un vídeo de tres personas mayores compartiendo piso en 2055, con 600.000 euros ha costado la gracia.

Y sí, también lideramos el paro juvenil de toda Europa. Y si hablamos de transporte público, los trenes, Rodalies, fallan más que una escopeta de feria, y el AVE ni os cuento, mientras el ministro responsable de la rama está ladrando en Twitter y atacando periodistas.

Son muchos los jóvenes que utilizan Cercanías, para ir a trabajar o a estudiar, y aquí es imposible, tienen que levantarse muchas horas antes para llegar a tiempo, por si falla y aún así, ni llegan. También hay muchos jóvenes que quieren emprender, ser autónomos, montar un negocio, y es imposible con tantas trabas, impuestos y burocracia.

Lleva siete años gobernando el PSOE y Cataluña el PSC con Esquerra, antes apoyando y ahora gobernando, pues unos cuantos también. Algo tendrán que ver, digo yo.

Y sobre las reclamaciones también de la asociación que representa y las que usted ha expuesto, espero que el Govern escuche y actúe, aquí está el partido que sostiene al Govern y espero que hayan tomado nota.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Gracias, señor Manchón. Seria el torn ara del Grup de VOX. Donem la paraula a la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. En primer lugar, agradecer su comparecencia y sus explicaciones y todos los datos, que el problema es que, por desgracia, todos lo sabemos y todos somos partícipes porque vivimos de esa realidad. Bueno temas a comentar en cuanto..., es una realidad, la generación actual, como llevamos diciendo toda la tarde, es una de las generaciones más preparadas, con mayor formación y sin embargo pues luego el futuro es muy negro.

¿Qué pasa? Que antes, como ya hemos recalcado, antes, pues con esfuerzo, con formación y si tenías suerte, podías labrarte un futuro, un trabajo o tener una vivienda, tener una familia. Y, sin embargo, a día de hoy ni siquiera con un esfuerzo infame es posible. Esto conlleva pues que haya un paro juvenil crónico y tengamos esos contratos basura y de precariedad que usted también ha recalcado. Esto se debe..., además tiene varias causas, hay varios problemas, hay varias consecuencias.

Pero, por ejemplo, en cuanto a esto, una de las consecuencias, uno de los problemas también a esto, es la falta de conexión entre el mundo formativo y el mundo laboral. Y es que esa desconexión de lo que se enseña, de la formación a lo que se acaba llevando en el mundo laboral, pues la consecuencia la sufrimos los jóvenes que, además de salir excelentemente formados, tenemos que vernos abocados al paro, a trabajos por los que no nos hemos especializado sino más bien todo lo contrario, o tener que marcharnos a otros países porque no podemos ver o crecer en este caso en un futuro en nuestra tierra.

Otro de los problemas que por lo que sea nadie habla y que creo que es importante y lo voy a repetir las veces que haga falta y voy a hacer el hincapié que haga falta es el tema de la inmigración. La inmigración lo que hace es disparar la demanda, y eso hace que la poca oferta que hay se dispute entre inmigrantes y españoles. Y, por lo que sea, siempre estamos en los últimos de la cola. Entonces, esto es un problema que hace falta revertir y para ello se tiene que aplicar el criterio de prioridad nacional, por eso no podemos aceptar ni un inmigrante más mientras haya un solo español que esté abocado al paro o que, en este caso, tenga que irse de España, porque nosotros tenemos el deber, como servidores públicos tenemos el deber de hacer que el talento se quede y que no tenga que marcharse fuera de España.

Otra consecuencia es las becas disfrazadas de puestos de trabajo, a la que muchas veces el Govern socialista nos tiene en este caso acostumbrados. No podemos ser unos jóvenes condenados a las ayudas, es que no podemos vivir de ayudas, no queremos ser la generación del subsidio, queremos ser la generación de la propiedad, del éxito y del esfuerzo.

Otra de las cuestiones más que también se ha comentado es el tema de la vivienda, un problema enorme del que todos ustedes hablan, pero que parece ser que como si ustedes no hubieran gobernado toda la vida. Es decir, es que todos estos problemas que hoy aquí y todas las comisiones estamos hablando, como es la vivienda, como es el tema de las trabas burocráticas, no miren para otro lado, señores diputados, Junts y Esquerra, que tanto alarmismo desprenden en sus intervenciones, han estado gobernando toda la vida. Al menos, vamos, mi vida, que son veinticuatro años, toda la vida, han tenido la capacidad de cambiar todas esas políticas, que nos han condenado a la ruina. Y, sin embargo, no han hecho nada, al contrario, son los responsables que nos han llevado a la decadencia y a la ruina actual a los jóvenes.

En definitiva, ante todo esto le formulo las preguntas, que probablemente no me vaya a contestar, pero bueno, no voy a cesar en este hincapié y en este camino de descubrimiento de la verdad, porque creo que los catalanes se merecen eso. Y es, ¿qué valoración hacen sobre el coste de la inmigración en nuestro mercado laboral? ¿Y qué opinión tienen ustedes de el criterio de prioridad nacional?

Muchas gracias

La vicepresidenta

Gràcies, diputada Calvet. Seria el torn ara del Grup de Comuns i té la paraula la diputada Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Sí, gràcies, vicepresidenta. El meu concepte de decadència es veu que és molt i molt diferent. Bé des del Grup Parlamentari dels Comuns valorem la compareixença de l'Associació Catalana de Professionals de Joventut, que representa un col·lectiu essencial pel desenvolupament d'aquestes polítiques al nostre país. Els

professionals sou una peça clau en la construcció d'espais de participació, emancipació i acompanyament, que donen sentit a les polítiques públiques adreçades a la gent jove i una autèntica garantia d'aquests drets.

És cert que allà on no hi ha professionals –i en aquest sentit les estadístiques que vostè ens participava són molt i molt preocupants–, aquestes polítiques acostumen a estar absents i, per tant, es genera una preocupant falta d'equitat, molt destacadament des del punt de vista territorial, el que implica la necessitat de destinar més recursos per reequilibrar...

Fitxer 13

l'accés a aquests drets de la ciutadania, per exemple, en zones rurals per tal de fer possible l'accés de la joventut a aquests drets i serveis a què fèiem referència.

En un context que està marcat per la precarietat juvenil –i vostè ho ha expressat molt bé i per tant jo no m'hi tornaré a referir–, l'encariment de l'habitatge, les dificultats d'accés al mercat laboral, la feina que feu des dels serveis locals i des del teixit associatiu també resulta fonamental, però paradoxalment el vostre propi sector pateix també en primera persona els mateixos problemes que esteu intentant combatre, amb aquesta manca d'estabilitat, contractes temporals, subcontractacions, o sous baixos i un reconeixement institucional que, per què no dir-ho, sovint resulta insuficient.

El treball en joventut continua sent massa sovint un àmbit fràgil dins de l'Administració. Els serveis de joventut depenen de convocatòries anuals de subvencions o de projectes de caràcter puntual, que dificulten la consolidació d'equips i la planificació en el llarg termini, i aquesta manca d'estabilitat, com és lògic, impacta directament en la qualitat de les polítiques, però també en la qualitat del servei que es proporciona, no perquè no siguin uns excel·lents professionals, que ho són, sinó perquè falten les condicions elementals per tal de poder-ho establir.

I, a més a més, es genera una elevada rotació de les persones que desenvolupen aquestes funcions, que no només es dona en aquest àmbit, però que també es dona en aquest àmbit on, efectivament, la relació de confiança és absolutament

fonamental i per tant la rotació el que fa és que es trenqui aquest vincle i que per tant s'hagi de tornar a reiniciar, tot sovint en persones a les que per les seves circumstàncies personals els costa i molt establir aquests vincles de confiança, i arriba un moment en què el restabliment dels mateixos és encara més complex.

Això implica també una dificultat –per què no dir-ho–, de reconeixement professional. Cal consolidar la figura del professional de joventut dins les estructures administratives, i això implica perfils definits, itineraris clars i també condicions dignes. La joventut no pot dependre només de la bona voluntat o del compromís personal o la vocació de qui treballa. Aquest reconeixement professional és absolutament imprescindible, com es respecta fins i tot aquests professionals, però és una necessitat tenir una xarxa de caràcter estable i dotada de recursos, amb professionals formats i reconeguts.

Un altre repte important és garantir que les polítiques de joventut siguin transversals i estiguin connectades amb totes aquestes qüestions que remeten a la precarietat vital de les persones joves del nostre país. perquè vosaltres sou qui teniu un coneixement més directe de la realitat arreu del territori i de les realitats concretes dels joves i, per tant, a l'hora de prendre decisions la vostra veu ha de ser una de les més escoltades abans de definir prioritats.

Des de Comuns compartim la idea que les polítiques de joventut són una eina de transformació social i que només poden ser efectives si es basen en aquest teixit professional sòlid, reconegut i ben dotat, i per això considerem que la compareixença és una oportunitat per posar sobre la taula no només les dificultats del sector, sinó també les propostes que poden contribuir a la consolidació del mateix.

Agraïm la seva presència avui i la feina constant que fan per donar continuïtat, qualitat i coherència a les polítiques de joventut a tot el país, absolutament fonamentals per garantir la cohesió social que necessitem per tal de poder fer de Catalunya un lloc millor per viure tothom. És essencial escoltar les professionals per construir un país que no només parli de la joventut, sinó que treballi amb ella des del respecte i des del reconeixement i corresponsabilitat institucional, com compartim la necessitat de definir les polítiques de joventut com una prioritat de país.

I en aquest sentit ens ha amoïnat, i molt, la situació que vostè referia respecte al contracte programa pel que fa a les fitxes de les polítiques de joventut, i ens comprometem a treballar aquesta qüestió –i vaig acabant, vicepresidenta–, políticament, de forma immediata, per tal de revertir una situació que explica de forma molt punyent la precarietat a la que fèiem referència.

Al respecte, alguna pregunta, brevíssimament. U, respecte a necessitats específiques de formació del seu col·lectiu professional i, per últim, si disposen d'informació sobre qüestions com el cas de les professionals, jornades parcials no volgudes, amb la precarietat econòmica que això implica, perllongació no retribuïda de la jornada, abusant d'aquest compromís de les professionals. Parlaven d'externalització dels serveis, si hi ha alguns en què l'índex d'externalització sigui especialment elevat. I, per últim, si tenen també una problemàtica de falta de reconeixement de les tasques desenvolupades amb l'assignació d'una categoria professional inferior a les mateixes.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Seria ara el torn del Grup Socialista i Units per Avançar i clou el torn d'intervencions el diputat senyor David González.

David González Chanca

Moltes gràcies, vicepresidenta, i moltes gràcies senyor Sánchez per aquesta compareixença, per la presentació de les principals funcions que desenvolupen des de la seva associació i per la feina que realitzen. La veritat és que segurament tenen raó quan són l'única organització o entitat a Catalunya que treballa, per una banda, la visió de quin és el desenvolupament que s'ha de portar a terme en les polítiques de joventut, i una altra, que té a veure amb la defensa del benestar de l'usuari d'aquestes polítiques i dels drets laborals dels tècnics, dels professionals treballadors i treballadores d'aquest àmbit.

I compartim la necessitat d'encertar aquesta visió, perquè vostè ha estat molt encertat també amb una descripció magnífica que ha fet sobre quin és l'estat de la qüestió. I és que encara que puguem parlar que fa més de quaranta anys que

L'Estatut d'Autonomia respon que les competències en exclusivitat en l'àmbit de les polítiques de joventut correspon a la Generalitat de Catalunya, sabem que com en altres munts d'àmbits, aquestes competències i aquestes polítiques han estat sobretot que podien existir i que podien sobreviure gràcies a la participació dels ajuntaments i de les polítiques municipals de la immensa majoria d'ajuntaments de tot el país.

I clarament, quan parlem de joventut parlem de polítiques municipals. Ens ha aportat la dada que un de cada tres municipis no tenen cap professional de joventut, un tema que ens preocupa, però li voldríem preguntar si tenen dades relacionades amb el que ens oferia sobre els plans locals de joventut que existeixen, com a mínim en ciutats mitjanes o en ciutats grans, les oficines joves que s'han pogut generar en els darrers anys i també, evidentment, l'existència de regidories de l'àmbit de joventut, perquè, a més, estem convençuts que per a algunes de les persones que han intervingut abans que tingués jo l'oportunitat de fer-ho, també s'emportarien una sorpresa si sabessin quina és la seva tendència política a les seves formacions a tenir aquestes regidories de joventut o a no tenir-les.

Feia una comparativa magnífica sobre un professional de joventut per cada mil quatre-cents joves, la ràtio que actualment existeix, és molt preocupant, que evidentment estem parlant d'una ràtio que és inassumible per una feina i un desenvolupament en l'àmbit de joventut. Però, més enllà d'aquesta millora constant de la ràtio que, evidentment estem totalment a favor, volem saber de quina manera es pot trencar l'accessibilitat d'aquests tècnics als joves i, sobretot, la possibilitat del coneixement d'aquests joves als mateixos tècnics.

M'explico. Continua encara a dia d'avui existint en alguns indrets del país una dificultat a l'hora que els joves es puguin apropar a les seves oficines de joventut als casals de joves, als seus tècnics o als programes que existeixen. I no sabem ben bé per què o no sabem sobretot ben bé com es pot resoldre aquesta problemàtica.

Totalment d'acord amb la denúncia que fa de la precarització, evidentment estem parlant d'un salari poc més que el salari mínim interprofessional, totalment a favor d'una pujada constant sempre del salari mínim interprofessional, perquè encara

hauria de créixer exponencialment si volem que totes les persones, però especialment les persones joves puguin guanyar-se mínimament la vida.

I també a favor de la proposta de millorar el finançament dedicat a totes les polítiques de joventut. Però aquí sí que hem de dir que ens agradaria repensar quin és el càlcul correcte que s'ha de fer. No podem parlar únicament de polítiques de joventut, el que correspon al Departament de Drets Socials, sinó que hem de poder comptar amb el bo de lloguer jove, amb la línia de crèdits de l'Institut Català de Finances per poder comprar per primera vegada un pis, un primer habitatge per persones joves, i d'un munt d'exemples que sabem que darrerament s'ha posat en marxa a través de l'actual Govern i també del Govern anterior.

En definitiva, com a conclusió, segur que moltes d'aquestes propostes poden tenir alguna solució en una proposta de pressupostos, que esperem que més aviat que tard pugui arribar en aquest Parlament i d'aquesta manera, encara que no es solucionarà res d'un dia per un altre, però sí fer un pas important i fer un pas endavant per continuar millorant les polítiques de joventut d'aquest país.

Moltes gràcies

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara novament tindria un torn de deu minuts per tal de donar resposta a les preguntes i les intervencions dels grups parlamentaris.

Alexis Sánchez Laguna (president Associació Catalana de Professionals de Joventut,

Molt bé, miro d'anar una mica per ordre. El tema dels recursos econòmics que preguntava Esquerra i que ara ha sortit, és cert que depèn de com es comptin les polítiques de joventut, si les comptes d'una manera més transversal o d'una altra, et poden sortir fins a 900 milions d'euros o et poden sortir aquests 11,8, però el que nosaltres veníem a dir és que a l'hora de..., tu pots fer el bo jove de l'habitatge, pots fer beques ajudes quan fas la formació secundària obligatòria o per accés a la universitat, i pots anar sumant totes aquestes, però quan nosaltres parlem de desplegar les polítiques de joventut, dels diners que van a tenir professionals, a fer

que aquests professionals tinguin recursos per dur-los a terme, el número és 11,8 milions d'euros.

Per això a algú li surt un 0,03, a un altre li surt un 0,1, i si fas 900 doncs et deu sortir força més, un..., no ho sé, un 30 per cent, *((Veus de fons. L'orador riu.))*, pot sortir de drets socials..., *((Veus de fons.))*, de drets socials. Llavors, clar, això depèn d'una mica com ho vulguis comptar, però no canvia el fet del que reben els ajuntaments de menys de vint mil habitants o els consells comarcals per desplegar aquestes polítiques.

Sobre el tema del contracte programa, que aquesta entenem que hauria de ser una pregunta més cap a Direcció General de Joventut que cap a nosaltres, perquè nosaltres, al final el que fem aquí és demanar explicacions, buscar solucions a aquest problema. Què podem dir? El que podem dir és el que ens han fet arribar a nosaltres, que és que sembla ser que hi ha hagut algun problema amb Intervenció, evidentment no és una qüestió..., bé, no ens correspon a nosaltres fer valoracions polítiques, però no creiem que sigui una qüestió política que intencionadament no es vulgui fer això, evidentment, és un problema en aquest cas amb funcionaris d'Intervenció, que no veuen que això es pugui fer d'aquesta manera, però la responsabilitat sí que recau sobre Direcció General de Joventut, en aquest cas, o sobre la conselleria, de tenir una resposta clara.

Això que passa a Joventut i no passa al Departament de Drets Socials segurament té a veure amb la llei, segurament té a veure amb que ells són serveis bàsics, amb què tenen una llei que obliga a tenir aquests professionals i llavors d'alguna manera s'ha de trobar aquesta solució, en canvi a Joventut, en no tenir aquesta obligació marcada per llei i no ser una transferència directa, crec que ens van explicar, bé, estan buscant quina és la solució, però vaja, crec que és una pregunta més cap a la conselleria que cap a nosaltres.

Nosaltres el que fem aquí és, si us plau, *((L'orador riu.))*, mireu de solucionar-ho, perquè després això explica-ho a un Consell, a l'interventor de torn del Consell Comarcal o de l'Ajuntament, que el que diu, sí, sí, però quina garantia tinc jo que això es farà, i jo al gener i al febrer li he de pagar la nòmina a aquesta persona i si s'acaba de fer aquest conveni i s'acaba de fer aquesta subvenció, quan es resoldrà?,

quan hi haurà la garantia política i quan es començarà a pagar? Doncs segurament passat l'estiu, bé, creiem que sí, que el Govern segurament s'ho ha trobat, però és la seva obligació resoldre-ho.

Tema de titulacions, ens preguntàveu. Doncs ens passa una mica semblant als joves, de fet els professionals de joventut la mitjana és de trenta-set anys i la majoria de persones tenen titulacions per sobre del lloc que ocupen. Dèiem aquell que heu preguntat algun cas, doncs bé, quan deia això, que hi ha caps de servei que són C1, que són administratius, evidentment, si tu ets un administratiu quan hauries de ser un diplomad, un llicenciat, que tinguis un grau per ser tècnic, evidentment quan estàs a l'Administració cobres menys. I sé d'un cas d'un que era cap de comarca i va acabar sent el gerent i era C1, administratiu, o sigui que dolent no seria, perquè després li confiessin ser el gerent del Consell Comarcal.

Tema modificar la llei. He vist que hi ha força consens, almenys dos partits s'hi han mostrat favorables, crec que algun més s'hi podria sumar. I si voleu també podeu sumar-vos a revisar una mica el Decret del Lleure per revisar el tema dels terrenys ...

Fitxer 14

d'acampada, per veure també qüestions com, com desplegar l'ZNEC, com definir el que és un punt d'informació, un espai jove o una oficina jove. Hi ha diferents coses que es poden anar treballant.

Què més? Ah, el tema de la immigració, perquè deia que no contestaria, el que no puc contestar és políticament, perquè no em correspon a mi. Jo l'únic que puc fer és una valoració tècnica. Nosaltres, com a professionals de joventut atenem tots els joves, sigui quin sigui el seu origen o vinguin d'on vinguin. El que sí que puc dir és que, veient la nostra experiència, actualment en formació pocs recursos treuen, – almenys des de joventut, que és l'àmbit que em toca a mi parlar –, pocs recursos treuen als joves que no són immigrants, perquè actualment des de joventut la majoria de formacions que s'ofereixen venen a través dels PICE que organitza la Cambra de Comerç.

Per accedir a un PICE que és un *programa intensivo de cualificación de empleo*, has de tenir Garantia Juvenil. Per tenir Garantia Juvenil un dels requisits és tenir la nacionalitat europea, amb la qual cosa, difícilment si no tens la nacionalitat espanyola podràs accedir a aquesta formació, sent aquesta el gran paquet de formacions que es fan des de joventut per joves. Per tant, no li treuen en aquest cas als immigrants la formació a altres joves.

I en treball podríem dir que tampoc, perquè nosaltres, des dels serveis que portem, serveis d'emprenedoria, de treball, el que veiem és que actualment treballa força qui vol treballar. Les persones que volen treballar i no arriben a treballar, moltes vegades és perquè no arriben a un mínim, no arriben a un mínim d'ocupabilitat, no tenen les nocions bàsiques, no tenen els mínims per poder accedir a segons quines ofertes laborals. Per tant, tampoc crec que en això afecti massa en el cas de joventut i parlant tècnicament.

Tema de rotacions, reconeixements, externalitzacions. Doncs sí, un dels problemes bàsics dels professionals de joventut, a part de tots aquests que hem dit, és que quan tu fas la teva feina ets un estrany, ets una persona diferent a l'Ajuntament, no ets la persona que va de vuit a tres a treballar, sinó que moltes vegades has de fer reunions amb joves, has de treballar els caps de setmana, has de treballar nits, i majoritàriament aquí no es cobren ni nocturnitats, ni festius, ni res de res. És més, això normalment a l'Administració genera més problemes que simpaties, quan tu dius que vols treballar una nit és més complicat que t'ho deixin fer i et posen més problemes que no pas et donen recompenses per aquest esforç.

L'externalització el que provoca és el que dèiem, que tu el servei el mantens, però la persona, com està en situació precària perquè tu l'has externalitzat i l'import que tu dones a l'empresa, l'empresa se'n queda una part i la persona que queda recontractada té menys ingressos, acaba sent més precària i a la que troba una feina millor se'n va. Llavors tot això acaba perjudicat en el servei.

Per ser tècnic, evidentment, es necessiten estudis universitaris. Per ser dinamitzador o informador juvenil és categoria C1 administratiu, un cicle superior.

I tema de plans locals he pogut, plans locals no ho he pogut trobar. Crec que la majoria on són inferiors a vint mil habitants, com van amb tècnics compartits, aquests

els tenen. Els de més de cinquanta mil rarament algú no els té. Els més petits sí que n'hi ha molts que no els tenen, perquè clar, quan tens municipis de menys de mil habitants o de més de cinc-cents, o micropobles de cent o dos-cents habitants acaben tenint vint joves i no creuen en la necessitat de fer-lo. De fet, el contracte programa preveu un espai per tots aquests que en diuen, bé, de ruralitat.

El que sí que tenim són dades –que això sí que ho he buscat–, de regidories de joventut. Regidories de joventut hi ha el 89,2 per cent de Catalunya, però amb estructura tècnica només el 49,4 per cent, 50,6 per cent no té cap tècnic de joventut. S'hauria de fer la feina de mirar ben bé quins són aquests municipis i té a veure una mica amb això que parlàvem, de la bona voluntat de cadascú de dur-ho a terme.

Se m'ha acabat el temps..., no sé si...

La vicepresidenta

Sí..., bé, senyor Sánchez moltes gràcies per la seva intervenció. Em sap greu que s'hagi quedat sense temps, però qualsevol aclariment que vulgui fer es poden posar en contacte amb ell via *mail* o qualsevol altre mitjà que es consideri.

Doncs moltes gràcies. No havent més punts a l'ordre del dia a tractar, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...